

Бюлетин

ИЗДАНИЕ НА АСОЦИАЦИЯТА НА ВЪЗПИТАНИЦИТЕ НА МОРСКО УЧИЛИЩЕ
СЪС СЪДЕЙСТВИЕТО НА ВВМУ „Н. Й. ВАПЦАРОВ“

Юбилеен брой, 2012 г.

131 ГОДИНИ ВВМУ „Н. Й. ВАПЦАРОВ“ 15 ГОДИНИ АВМУ

15 години възход
на Асоциацията на
възпитаниците на Морско
училище

Откриване и съдържание на
оригиналния документ Цир-
куляр по Военното ведомство
№ 7 от 9 януари 1881 година
за учредяването на Морското
училище в град Русе

Мисли по случай 70 години от
разстрела на патрона

100 години ВА „Г.С.Раковски“

90 години от рождението на
адм. Добрев

Поздравителен адрес за
к/а Румен Попов по случай
80-годишният му юбилей.

Спомени по случай 25 години
от откриването паметника на
Вапцаров;

80 години от рождението на
Васил Дачев; Пълен напред с
пълни чаши; Подвластен на
морската идея

Становище на АВМУ за някои
изменения в държавната
администрация

Идеал и действителност

50 години от постъпването на
выпуск 80-ти

Списък на завършилите
ВВМУ през 2011г.

Нашите спонсори:
Поздравителен адрес по
случай 70-годишният юбилей
на г-н Петър Манджуков

НАШИТЕ СПОНСОРИ

Петър Манджуков

Изпълнителен директор и председател на Съвета на директорите на „Манджуков“ АД. Петър Манджуков е роден в Пловдив през 1942 г. Той е дипломиран инженер по „Технология на машиностроенето“ в Машиноелектротехническия университет (МЕИ) в София. През 1979 г. завършва „Външна търговия“ във Висшия икономически институт в София.

Дълги години работи в областта на машиностроенето и външната търговия като директор и представител на водещи фирми в страната и чужбина. През 1999 г. основава дружество „ПМ Груп“ АД като правопреемник на фирми, създадени от него през 1993 г. През октомври 2007 „ПМ Груп“ АД се преименува на „Манджуков“ ЕАД. Новото име на дружеството подчертава ясно фамилията принцип на организацията.

Дружеството развива активна дейност в областта машиностроенето, търговията, строителството, лозаро-винарството.

Петър Манджуков е учредител и почетен председател на Сдружението на фамилията бизнес - България, член е на Управителния съвет на Съюза на българските читалища и на Българското дипломатическо дружество.

Петър Манджуков е един от учредителите на асоциацията Източноевропейски университет „Йоан Екзарх“ (София) - неправителствена организация, насочена към развитието на университетското образование и научните изследвания. Член-кореспондент е на Екологическата академия в Киев (Украйна).

Петър Манджуков и представляваните от него фирми развиват широка дарителска дейност, като реставрация и изграждане на църкви, издаване на книги. Дружеството и лично семейството на Петър Манджуков активно подпомагат деца в неравностойно социално положение, болни, нуждаещи се от лечение в чужбина, спонсорират студенти.

Петър Манджуков е носител на най-високия орден на Република България „Стара планина“, I-ва степен.

Владее френски, английски и руски език.

Има трима сина и един внук.

Бюлетин

ИЗДАНИЕ НА АСОЦИАЦИЯТА НА ВЪЗПИТАНИЦИТЕ НА МОРСКО УЧИЛИЩЕ
СЪС СЪДЕЙСТВОТО НА ВВМУ „Н. Й. ВАПЦАРОВ”

Юбилеен брой, 2012 г.

Бюлетин

Издание на Асоциацията на възпитаниците на Морско училище,
със съдействието на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров”
Юбилеен брой 2012 г.

Съдържание

15 години възход на Асоциацията на възпитаниците на Морско училище.....	3
Откриване и съдържание на оригиналния документ Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 9 януари 1881 година за учредяването на Морското училище в град Русе.....	6
Мисли по случай 70 години от разстрела на Никола Вапцаров.....	19
100 години ВА „Г.С.Раковски”	22
90 години от рождението на адм.Добрев	24
Поздравителен адрес за к/а Румен Попов по случай 80-годишният му юбилей Спомени по случай 25 години от откриването паметника на Вапцаров; Рецензия	25
80 години от рождението на Васил Дачев; Пълен напред с пълни чаши; Подвластен на морската идея	31
Становище на АВМУ за някои изменения в държавната администрация	35
Идеал и действителност.....	38
50 години от постъпването на випуск 80-ти (1961 г. – 2011 г.).....	42
Списък на завършилите ВВМУ през 2011 г.	61

Адрес за кореспонденция:

Асоциация на възпитаниците
на Морско училище

9026 Варна
ул. „Васил Друмев” № 73
тел. 303 190
GSM: 0885 517 288
e-mail: avmu_varna@yahoo.com

Редакционна колегия:

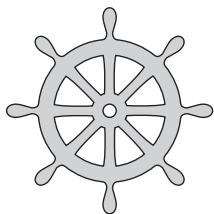
кап. Петър Тухчиев,
о.р. кап. I ранг Николай Икономов,
Петя Хаджитодева

Издател:

Данграфик ЕООД
dangrafik@abv.bg
ISSN: 1313-1273

Предпечат и печат:

Етикет Принт ЕООД – Варна
office@etiketprint.net

15 години възход на Асоциацията на възпитаниците на Морско училище

УС на ВВМУ

Председател на УС: кап. Петър Тухчиев

Уважаеми възпитаници на ВВМУ,
Уважаеми гости,

Неусетно се изнизаха 15 години от оня исторически ден за нас, възпитаниците на Морско училище, когато на 03.10.1997г. бе учредена Асоциацията на възпитаниците на Морско училище. Тя е правоприемник на Съюза на възпитаниците на Морско училище, създаден през 1932г.

Основната цел на Асоциацията е да подпомага просперитета на българското морско образование, в лицето на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“. Няма да забравим безрезервната подкрепа на нейните председатели, инициаторите за създаването ѝ – к.д.п. Никола Говедаров, инж. Георги Апостолов, инж. Иван Чипилски, кдп Николай Колев, кап. Петър Мохтаров, адм. Христо Контров, кап. Ір. Михаил Йонов и останалите членове на УС – к/а Константин Русков, Владимир Владимиров, Кольо Калчев, Николай Икономов, Георги Вълчев, Илиян Славов, Георги Генчев, Христо Раев.

Като неправителствена организация Асоциацията безпроблемно влиза в контакт и защитава правото на съществуване на ВВМУ пред лицето на Президента на РБългария, Председателя на НС, Министерството на образованието, Министерството на транспорта, Министерството на отбраната и други държавни институции. В общото дело Асоциацията включи и своите членове от Русе, София, Бургас, Ловеч, Северна Америка и др. Най-активни в този период се оказаха кап. Борис Халачев, к/а Петър

Странчевски, кап. Марин Петков, Божидар Славов, кап. Любомир Манджуков и др.

Много голяма помощ ни бе оказана от морската общесвеност, в лицето на БМК, БМФ, БАКБ, АБМК, КБКМ, АБМП, АМФ, АБКС, Пристанище Варна, Пристанище Бургас и корабостроителните и кораборемонтните заводи във Варна и Бургас. Какъв беше финалът на тази продължителна битка? Успяхме да убедим всички наши опоненти в правото на самостоятелно съществуване на ВВМУ. Съветът по образование към Министерство на отбраната излезе с предложение в НВУ да влязат като факултети останалите военни училища, а ВВМУ да остане като самостоятелно.

Годините 1998 – 2000г. бяха период на организационно укрепване и приспособяване към новите условия. В този период се наложи в зависимост от конкретните условия, намаляване числеността на армията, в т.ч. и на военноморските сили. Необходима беше реформа и във военното образование, конкретно за ВВМУ „Н.Й. Вапцаров“. Както през 1998г, така и през следващите две години на преден план започнаха да се изтъкват ред въпроси и тези, за които по същество се превърнаха в атака срещу доказани ценни постижения на Училището и срещу самото него, като цяло. Без да се отчитат постигнатото високо качество на подготовката на произвежданите на ВВМУ морски офицери за гражданския флот и извоюваният с десетилетия усилия престиж на световният пазар на

морски кадри, респективно – държавният интерес, в икономическо и социално отношение, започна нескончаема полемика от бюджета на коя институция трябва да се финансира обучението, „чии“ са курсантите, обучавани за гражданския флот, доколко само държавата ги ползва като продукт. Системно и целенасочено бяха оспорвани разходите за обучението им като високи, без да се държи сметка за необходимостта от солидна практика на море, естествено не евтина. В този дух бе активно оспорвано и обучението при военен или военизиран режим, охарактеризиран също като скъпоструващо и едва ли не безсмислено удоволствие. Паралелно беше атакуван размерът на заявките за обучение по държавна поръчка, независимо от многократно изтъкваният недостиг на морски кадри и съответният интерес за страната ни.

В тези сложни условия, когато всичко бе подготвено за самостоятелност на ВВМУ, започна да набира сили новосъздадената организация, която в предстоящите две години, съдбоносни за съхранението на Училището, изигра изключително важна роля и вдъхна нови сили за възход. В последното си заседание 38-то НС на РБългария през 2001г. имаше задача да узакони с указ ВВМУ. Това не стана и УС на АВМУ трябваше отново да поднови битката с писма до Председателя на НС, Министерски съвет и другите органи за издаване на съответният указ. Това отне известно време, но въпреки всичко бе издаден указ за самостоятелността на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“, което има собствено знаме и печат.

Основна роля през този период изигра и честването на 120-годишнината на ВВМУ през 2001г. Голяма група курсанти, офицери, възпитаници на Морско училище от градовете София, Русе, Варна и Ловеч се обединиха в спонтанно шествие, проведено в центъра на София със знамена и плакати, начело с флотската музика, което привлече вниманието на институциите и реши проблема. В понататъшната си дейност АВМУ при про-

веждането на годишните си събрания е провеждала и редица мероприятия в цялата страна и особено в градовете със секции на Асоциацията, които са се превръщали в общоградски.

Паметни ще останат за нас проведените мероприятия по случай 125-годишнина от създаването на ВВМУ, когато бе създаден печатен орган на Асоциацията в лицето на Бюлетин, съвместно издание на АВМУ, ВВМУ и Студентският съвет, на чиито страници намират място редица очерци и статии, популяризиращи видни наши учени и възпитаници на морско училище. Едно такова мащабно мероприятие е и Алеята на преподавателите, която под ръководството на Асоциацията, съвместно с ВМС и ВВМУ намери своя израз в честванията на 125-годишнина. В нея намериха отражение редица спонсори, които ще останат вечно пред главния вход на ВВМУ. В Алеята на преподавателите са включени: кап. Павел Кузмински – преподавател по геометрия и огнярно дело – 1884 – 1885г.; кап. I р. Константин Божков – преподавател по физика, геометрия и механика – 1885г.; кап. Тодор Соларов – преподавател по машинно дело, машинно чертане и огнярно дело – 1885 – 1907г.; кап. I р. Неделчо Недев – преподавател по машинно дело, машинно чертане и огнярно дело – 1905 – 1911г.; кап. I р. Димитър Альов – преподавател по електротехника и аритметика – 1895 – 1900г.; кап. I р. Георги Купов – преподавател по мореходна астрономия и сферична тригонометрия – 1919 – 1933г.; кап. I р. Борис Стателов – преподавател по навигация и лоция – 1919 – 1921г. и 1926 – 1932г.; капо. I р. Александър Левков – преподавател по математика и теория на кораба – 1921 – 1955г.; кап. I р. Георги Славянов – преподавател по навигация – 1924 – 1934г.; к/а Сава Иванов – преподавател по метеорология, океанография и морска авиация – 1925 – 1932г.; кап. I р. Койчо Георгиев – преподавател по теоретична механика – 1915 – 1936г.; кап. II р. Протасий Пампулов – преподавател по машинно чертане,

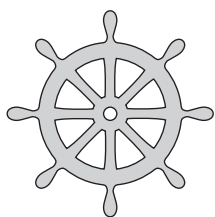
механика и технология – 1919 – 1921г.; кдп Димитър Фурнаджиев – преподавател по навигация и девиация на магнитния компас – 1925 – 1950г.; кап. I р. Георги Пецоив, д-р по метеорология, хидрография, навигация, морско право и мореходна астрономия – 1924 – 1958г.; кап. I р. Георги Рогев – преподавател по мореходна астрономия и метеорология – 1938 – 1941г.; кдп Ангел Симеонов – преподавател по мореходна астрономия, навигация, електронавигационни прибори – 1925 – 1950г.; кап. II р. Йордан Працинков – преподавател по теория и устройство на кораба – 1936 – 1953г.; кап. I р. Христо Кукенски – преподавател по тактика и морско дело – 1936 – 1939г. и 1951 – 1956г.; майор Христо Грамчев – преподавател по математика – 1939 – 1944г. и 1945 – 1972г.; кап. I р. Цветан Папазов, доц. д-р по техническа механика – 1951 – 1976г.; кап. I р. Емил Станчев, проф., д-р по теория на механизмите и машините – 1953 – 1976г.; инж. Константин Давидов – преподавател по газови двигатели – 1922 – 1933г.

По случай 100-годишнината от рождението на патрона на Училището бе учреден комитет за честването, с набелязани редица мероприятия, свързани с неговата дейност. По този повод бе издадена и специална книга, описваща

дейността, неговите младежки години и творчеството му. Бюлетина, който се издава редовно, бе посветен изцяло на нашият патрон. Един срамен акт щеше да помрачи честването, но благодарение на активната намеса на АВМУ във Варна, София, Ловеч, Русе, Бургас, чрез подписка и обръщение към най-висшите държавни органи успя да предотврати позорния акт и в навечерието на юбилея всичко бе възстановено с най-големи подробности и честването се превърна в общонародно.

Сега, когато чествуваме 131-годишнина на ВВМУ „Н.Й.Валцаров” и 15-годишнината на АВМУ, УС подготви и издаде две книги за тази годишнина. В първата книга, подготвена от всички настоящи професори от ВВМУ е показан значителния принос на професорско-преподавателския състав, който е на най-високо равнище. Втората книга е годишен бюлетин, в който са отразени редица материали като: 15-годишнината на АВМУ, 131-годишнина на ВВМУ, 70-годишнината от гибелта на патрона, 100 години от основаването на ВА „Г.С.Раковски”, 90-годишнината от рождението на адм. Иван Добрев, 80 години от рождението на к/а Румен Попов, 80 години от рождението на инж.Васил Дачев, статии за нашите спонсори – братя Манджукови и др.

ОТКРИВАНЕ И СЪДЪРЖАНИЕ НА ОРИГИНАЛНИЯ ДОКУМЕНТ ЦИРКУЛЯР ПО ВОЕННОТО ВЕДОМСТВО № 7 ОТ 9 ЯНУАРИ 1881 ГОДИНА ЗА УЧРЕДЯВАНЕТО НА МОРСКО УЧИЛИЩЕ В ГРАД РУСЕ

капитан I ранг о.р. професор д.пс.н. инж. Илия Петров Пеев
ВВМУ „Н. Й. Вапцаров”, гр. Варна

Необходимо редакционно пояснение:

Научното съобщение е дадено от автора за публикуване в списание „Научни трудове на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров” за 2012 година и е рецензирано от професор д-р Петко Близнаков. Съгласно изискванията на редакционната колегия на Годишника с научни трудове на Морско училище, при препечатване на статии в други издания, позоваването на списанието „Научни трудове на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров” е задължително.

Без да отнемаме авторското право на списанието, редакционната колегия на Бюлетина на Асоциацията на възпитаниците на Морско училище, който се издава със съдействието на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров” и Студентския съвет, реши във връзка с честването на 131 годишнина от създаването на Морско училище да предостави на своите читатели публикацията на професор Илия Пеев заедно с рецензията на професор д-р Петко Близнаков, който е и бивш преподавател в училището.

В представеното научно съобщение се публикуват резултатите от продължителна изследователска дейност за откриване на оригиналния документ Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 9 януари 1881 година за учредяването на Морското училище в град Русе. Разкрива се съдържанието на учредителния акт и неговото значение за развитието на морското образование в България. Правят се предложения за популяризирането на документа.

Считаме, че по този начин фактите, свързани с учредителния акт на Морско училище преди 131 годи, ще станат достояние на повече представители на флотската общественост и повече възпитаници на Алма матер.

Редакционна колегия на
Бюлетина на Асоциацията на възпитаниците
на Морско училище

Въведение

Животът на човека и институциите, които той създава, са низ от събития с различна стойност и значимост за тяхното развитие. Особено значима роля играят онези факти и актове, които бележат раждането, началото, старта, защото те се вграждат в самите темели на техния жизнен път.

В цялата история на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров”, чиято 131 годишнина отбелязваме през настоящата 2012 година, такава особено значима роля играе Учредителният акт за неговото създаване на 9 януари 1881 година в град Русе.

За ознаменуване на това паметно събитие датата 9 януари е определена по законен начин като Празник на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“, което е видно от чл. 1 на Решението на XXXIX Народно събрание от 19 юни 2002 г. [6]. В написването на окончателния проект на това Решение на Народното събрание авторът на настоящото научно съобщение имаше честта и отговорността да участва лично.

I. Откриване на оригиналния документ Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 9 януари 1881 година за учредяването на Морското училище в град Русе

Достигналата до наши дни информация от далечната 1881 година за Учредителния акт на Морско училище е непълна, което създава предпоставки за неточни съждения и изводи.

До 2006 година оригиналният вид на документа не е публикуван в научната литература. Това личи и от трудовете на флотския изследовател Иван Алексиев Алексиев, чиито проучвания са мерило за морална чистота, научна прецизност, добросъвестност и добронамереност, документална достоверност и доказателствена точност.

Като съавтор на Открито писмо от група варненски интелектуалци относно книгата „125 години ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“, Иван Алексиев, пледирайки за прецизност и достоверност в морските издания пише: „Б.К. твърди, че циркуляр N 7 от 9 ян. 1881 г. бил запазен в официалните документи.“

Поне досега никой морски историк не е успял да издири и публикува този оригинал. Дори съвременната официална история на Морското училище ползва текст от 1931 г.” [1].

Празнотата от този информационен вакуум за пръв път лично усетих през 2001 година, когато се отбелязваше 120-та годишнина на нашата Алма Матер, което установих от множеството делови срещи през юбилейната година.

Като редактор на Юбилейния вестник „120 години Морско училище“ [7] ми се наложи да беседвам с много хора и институции в процеса на съставянето на вестника, които бяха източник на нова за мене информация за историята на Морско училище – президентството, министерствата на отбраната, образованието и науката, транспорта и съобщенията, ГЩ на БА, Областната администрация, Община Варна, Главния щаб на ВМС, Паракорпус „Български морски флот“, ректорите на варненските университети, чиито послания са включени в юбилейния вестник [7].

През 2001 година осъществявах плодотворно взаимодействие и с екипа, който подготвяше ново юбилейно издание с амбицията да допълни и доразвие първия юбилеен сборник от 1931 година, имащ историческо значение за развитието на Морско училище [9]. Творчески дискусии водихме с автора на сборника „120 години Морско училище. Хроника на една вековна традиция“ капитан I ранг о.р. Кольо Н. Колев [4], уважаван мой преподавател в курсантските ми години и дългогодишен ръководител на катедра „Обществени науки“.

По силата на служебното положение, което неговият син капитан I ранг Станимир Колев заемаше тогава в училището, той изигра решаваща роля в списването и издаването на фундаменталния труд.

С двамата основни съставители на сборника (ясно трябва да заявя, че в никакъв случай не омаловажавам и не обезценявам труда на десетките други участници в съставянето на юбилейния сборник) беседвахме многократно, подпомагах ги с материали, информация, идеи по оформлението. Беше към края на завършването на юбилейния сборник, когато капитан I ранг Станимир Колев сподели своята

неудовлетвореност с видимо огорчение, което първоначално не можах да разбера добре:

– Не успяхме да намерим оригинала на Учредителния акт на Морско училище от 9 януари 1881 година. Искяхме да включим негово копие в юбилейния сборник за 120-та годишнина на Морско училище.

Не знаех за съществуването на подобен проблем и го попитах:

– Как така не можахте да го намерите? Търсихте ли в Централния военен архив?

Тогава капитан I ранг Станимир Колев, с когото здраво ни свързваха много общи идеи в историята и развитието на Морско училище, сподели подробно за неговите и на баща му многогодишни търсения на този основополагащ документ за любимото ни Морско училище.

В края на този разговор, когато разбрах болката и неудовлетвореността на изследователите и тяхната оценка за значимостта на Учредителния акт за създаването на Морско училище, **вътрешно пред себе си поех обет**: за полза роду и за просперитета на Морско училище трябва да продължа изследванията в тази посока и да помогна за издирването на документа, все още неосъзнавайки неговата значимост и трудностите, които ме очакват.

Наскоро след юбилейните тържества, капитан I ранг о.р. Кольо Колев, изненадващо за мене, ми направи уникален подарък: Юбилеенъ сборникъ за 50 годишната дейность на Морското Училище 1881-1931 г. [9].

<http://www.naval-acad.bg/lzdaniy/50godini.htm>

Капитан I ранг о.р. Кольо Колев сякаш по телепатия е усетил моята решимост да продължа неговото издирвателско дело, Подаръкът, който ми направи, той мотивира като знак на благодарност за сътрудничеството и признание на моя принос за отбелязването на 120-та годишнина на Морско училище, издаването на юбилейния вестник „120 години Морско училище” и за куража ми да поема отговорността да бъда негов редактор.

Личното преживяване от докосването до тази реликва беше неописуемо, а подаръкът възприех като мотивираща енергия и решимост да продължа тяхното дело и да намеря Учредителния акт на Морското училище. Първата юбилейна книга на Морско училище ме стимулира за десетките публикации, които съм направил за Морско училище и ми помогна в реализирането на целта, която си поставих да открия Учредителния акт.

След като свършиха празниците и празничните емоции от респектирания с мащабите си 120-годишен юбилей на Морско училище, започнаха новите учебни и изследователски делници, а с тях дойдоха и първите разочарования. Моите търсения в архивите се оказваха без резултат няколко години подред и аз все повече се отдалечавах от целта, която си поставих през 2001 година.

Веднъж при поредното посещение на Централния военен архив във Велико Търново със същата изследователска задача по търсене на Учредителния акт на Морско училище, проведох продължителен разговор с моя добър приятел подполковник Димчо Пенчев Димов, по това време заместник-началник на ЦВА, с когото още от лейтенанти дружахме. Казах му открито в очите:

– Такъв документ трябва да има и той е съхранен, но не мога да го намеря. За него се споменава в Юбилеен сборник за 50 годишната дейност на Морското Училище 1881-1931 г. още на първата страница на Отчета за 50 годишната дейност на Морското училище (бившето Морско машинно училище) [9, стр. 15].

Вече бях изчел подробно подарения ми от капитан I ранг о.р. Кольо Колев първия юбилеен сборник на Морско училище от 1931 година и буквално цитирах текста на стр. 15 [9]:

„След освободителната война в 1877-1878 година, руснаците туриха началото на Дунавската флотилия като оставиха в Русенското пристанище 3 кораба, 7 катера и един шлеп.

В новосформираната българска Дунавска флотилия, първоначално заеха строите и техническите служби руските офицери, техници и моряци, защото нямаше българи подготвени в областта на морското дело.

Тази флотилия обаче, не може и не трябваше дълго време да остане в това положение. Наложително беше съставът на флотилията да се национализира. С оглед на тази нужда и за да се възбуди интереса на българина към морското дело в по-широк мащаб, преди 50 години, когато началник на Дунавската флотилия е бил капитан-лейтенант Конкеевич, се замисли и тури началото на Морското Училище.

С Циркуляр № 7 по Военното ведомство от 9.1.1881 година се обявява положението на новосформираното Морско училище. Чрез него Военното министерство разгласява за сведение, че Морското управление в Русе ще приема деца от 14 до 18 годишна възраст с цел „да ги подготви за машинисти и други род мастерства“ [9].

Не е без значение и коментара, който направихме по време на нашия разговор с подполковник Димов, който след изслушването на всичките ми аргументи каза:

– Редовната си военна служба отбих като матрос във Военноморските сили. Затова чувствам флотските проблеми като свои и поемам ангажмента да се включа в проучването.

Така ние създадохме един изследователски екип, който се амбицира да продължи работата до откриването на Учредителния документ.

Следващите **три документални доказателства**, подкрепени с факсимилета на техните архивните еквиваленти, разкриват автентичността на съвместната изследователска работа с подполковник Димчо Пенчев Димов по издирването на Учредителния акт и получените резултати.

В навечерието на Коледните празници през 2006 година получих препоръчано писмо с документи от Велико Търново, Централен военен архив, подател подполковник Димчо Пенчев Димов:

1) Първият документ е писмото на подполковник Димчо Пенчев Димов до мене, с което ми съобщава, че изпраща документите, които е открил в Централния военен архив [2].

Писмото се придружава от Вноса бележка в полза на Централен военен архив Велико Търново от Банка „Хеброс“ АД клон „Национален център“ за изплатени лично от него ксерокопия на въпросните документи под № 994 от 14.12.2006 година. Дата на издаване: 18 декември 2006 година [2].

Прилагам факсимиле от документа, в който са отразени банковите процедури и фигурира текста на писмото:

„Г-н доц. Пеев,

Това е моят Коледен и Новогодишен подарък – исканото от Вас Циркулярно. Не ми дължите суми по разхода.

Като бивш матрос – радиорелейчик и офицер-архивист съм удовлетворен, че Ви помогнах, макар и много малко, за попълване на експозицията на музея на Морското училище.

Подпис: подполковник Димов”.

ХЕБРОС БАНК

18-ДЕК-2006 10:26:20

наименование "Национален център" Бюрократ

ВНОСНА БЕЛЕЖКА

в полза на ЦЕНТРАЛЕН ВОЕНЕН АРХИВ
Адрес В. ТЪРНОВО УЛ. КИЛИГОРСКА БИЛДА 23
22.02.10

Клиентски номер 488439
Клиентска сметка 3140043901
IBAN сметка BG08 2537 7527 3140 0439 01
Над референтен номер 081000004320009
Клиентски реф. номер 1709021063520044

Сума Вноса
2.6 ВЗН
с дроб: два и 60/100

допълнителни данни:
ДИМЧО ПЕНЧЕВ ДИМОВ - КСЕРОКОПИИ /994 / 14.12.2006

Събран тариф:
ТАКСА ЗА СБОР 3 ЛЕВ

Контролен подпис: [подпис]
Сметководител / Касиер Елена Христова Димов

БАНКА ХЕБРОС БГ ДОКЛАДА ПРИНТЕР ДОК

Г-н доц. Пеев

Това е моят коледен
и Новогодишен подарък
- Исканото от Вас
Циркулярно

Не ми дължите
суми по разхода.

Като бивш матрос-
радиорелейчик и офи-
цер-архивист съм уде-
ствително доволен, че Ви по-
могнах макар и много
малко за попълване на
експозицията на музея
на Морското училище

подполковник Димов

2) **Вторият документ** е дългоочакваният Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 09.01.1881 г. за обявяване Положение за Морско училище. ЦВА, Ф. 1, Оп. 1, а.е. 24, л.7. [8].

Прилагам факсимиле от документа:

№ 104

16 декември 1881 г.

Циркулярно.

Военное Министерство
Отделение Инспектор.
„ 9 „ Января 1881 года
Н/д
Г. Софийска

Объявляется при
семь для сведения
положение о Мор-
ском училище.

Погаринъ Военного
Министра, Подполковникъ Погари

Начальникъ Отделения,
Капитанъ Матвеев.

ЦВА
Ф. 1
Оп. 1
а.е. 24

3) **Третият документ** е Положение за Морско училище от 09.01.1881 г. ЦВА, Ф. 1, Оп. 1, а.е. 24, л.7 гр. [5], обявено с Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 9 януари 1881 година. Чрез него Военното министерство разгласява за сведение, че Морско училище в Русе ще приема деца от 14 до 18 годишна възраст с цел „да ги подготви за машинисти и други род мастерства“ при определения условия, които ще бъдат

посочени в следващия раздел на настоящото научно съобщение.

Прилагам факсимиле на документа:

ЦДЛ-О. 1. Сп. 1. в. 84. 77

- Военное Министерство объявляет для сведения, что морское Управление в Туркуте будет принимать мальчиков 14-летнего возраста с целью подготовки их в машинисты и различного рода мастерам на морском флоте в следующих условиях:
1. Туркменские родственники или опекуны должны заключить контракт с Морским Управлением, в силу которого обязуются мастеровать или машинным делом обязан нести службу в течение 3 лет на казенных пароходах или в мастерской Туркменского порта.
 2. Срок обучения мастерства и машинному делу определяется в 3 года.
 3. Ученику окончившему трехлетний курс в продолжении службы обеспечивается лишний жалованье не менее 30 франков при полном казенном содержании.
 4. Эта служба считается для них отбыванием военной повинности; по истечении 3-летнего срока, они имеют право быть зачислены в запас на других основаниях.
 5. Во время состояния флотских учеников молодой человек не привлекается к исполнению военной повинности согласно 319 закона о комплектовании войск.
 6. С прошеньями следует обращаться прямо на имя Заведывающей Морскою частью Капитана-Лейтенанта Кошкевича.

Вложените усърдия и последователност не останаха напразни. Настойчивото, системно и целенасочено търсене дадоха резултат. Действително изпратените от подполковник Димчо Димов документи се явяват ценен дар не само за музея на училището, а за всички възпитаници на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

Необходимо хронологично пояснение:

Коректността в изследователската дейност изисква да се позоваваме прецизно на източниците, изследователския инструментариум, библиографската справка и други използвани апаратури и апаратурни методики. Не само това. Коректността изисква да отчитаме хронологията в научната дейност, ясно да посочваме от къде и от кого са получените резултати, да се позоваваме на авторите, имащи приноси в даденото направление преди нас. Манипулацията в историографията, а и във всички други научни области е не само умишленото субективно отричане и обезценяване на факти, но и съзнателното премълчаване на факти, нарочното скриване на факти, преднамереното изкривяване и изопачаване на факти, подминаването на факти поради липса на информация и пр.

След като бяха получени оригиналите на учредителните документи в края на 2006 година, те бяха докладвани на ръководството на училището на 9 януари 2007 г., с молба да се огласят на предстоящото тържество, при това в присъствието на официалните гости от столицата, специално поканени за празника на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

На ръководството на училището бяха предоставени две папки с пълен набор на новооткритите документи, включително с писмото на подполковник Димчо Пенчев Димов, към което беше прикрепена кратка автобиография, придружена със снимка като матрос във Военноморските сили. Пред ръководството на училището беше изразена молба учредителните документи да се поставят на видно място в музея на училището и да се инсталират на електронната страница на училището, да се запише името на подполковник Димов в дарителската книга на Морско училище, да се изпрати до него поздравителен адрес, да се покани на тържествена церемония в училището, но предложенията останаха в сферата на пожеланията и добрите намерения.

За наше огорчение на тържественото събрание-концерт по случай празника на училището постигнатите научни резултати бяха докладвани по военному, в присъщия отивист и телеграфен стил. Оповести се за наличието на тези документи в училището, без да се спомене нито за тяхната значимост, нито за начина, по който са открити и предадени на ръководството на Морско училище.

През 2007 година единият от новополучените учредителни документи беше инсталиран на сайта на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“, но също не се упоменава как се е достигнало до него, от къде е получен, кои са неговите приносители [3]. Документът може да се види на посочения по-долу адрес с надпис: Първата страница на Циркуляр № 7 от 9 януари 1881 година на Военния Министър на Княжество България [3]: <http://www.naval-acad.bg/Bg/cirkuljr-7-1881.htm>

В публикацията на доцент д-р Иван Йотов „Какво е името на Морското ни училище, създадено с Циркуляр № 7 по Военното ведомство от 9 януари 1881 година“ от 7 юни 2007 година също е пропуснато да се поясни, че документът беше обявен за пръв път на празника на училището на 9 януари 2007 година. Направено е само пояснението: „По-късно намерих копие от Циркуляра, първата страница на който може да се види ТУК.“ [3].

Категорично трябва да подчертая, че като посочвам белите петна в морската историография, в никакъв случай не отправям критика и не прехвърлям вината върху многоуважавания от цялата академична общност капитан I ранг о.р. доцент д-р Иван Йотов Маринов, който е доктор хонорис кауза на ВВМУ «Н. Й. Вапцаров» от 2004 г.

Напротив! Трябва ясно да посочим, че през последните 20 години капитан I ранг о.р. доцент д-р Иван Йотов лично запълни редица бели петна в историята на Мор-

ско училище, което му прави чест. Освен научни, педагогически, методически и управленски приноси в развитието на Морско училище, през последните години той не жали енергия и сили да осветлява нови страни от историята на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ и да ги отразява в електронната страница на училището, която лично разработи и поддържа.

Неговите лични приноси за цифровизиране на историята на Морско училище се нуждаят от специално изследване и популяризиране. Той лично е подготвил и публикувал в електронен вид първия юбилеен сборник «Юбилеен сборник за 50 годишната дейност на Морското училище 1881-1931 г.», издаден през 1931 година по случай 50 години от създаването на Морско училище.

Капитан I ранг о.р. доцент д-р Иван Йотов е публикувал в електронен вид и други юбилейни сборници, а предварителната обработка на страниците е направена от капитан I ранг о.р. Румен Тотев от випуск 1961 – 1966 г.:

- Втори юбилеен сборник «75 години Морско училище – 1881 – 1956 година»;
- Трети – юбилеен сборник «Огнище на морската наука и култура – 100 години морско образователно дело в България».

Посочените бели петна в историографията нямат лична привкусица.

Хронологичният преглед на откриването и оповестяването на Учредителния документ на Морско училище от 9 януари 1881 година показва потребността от ново отношение към научните изследвания и резултатите от тях. Пример за това дава медицинската наука, която през XXI век развива ново направление – Медицина базирана на доказателства (Evidence-Based Medicine – EBM).

Историографията също трябва да бъде базирана на неоспорими доказателства, както и всяка друга научна и практико-приложна дейност.

II. Съдържание на учредителния акт и неговото значение за развитието на морското образование в България

Преди да разкрием съдържанието на документа е необходимо да се направи следното **пояснение**:

На този етап прилагаме подхода, възприет от Дирекция „Централен военен архив“ гр. Велико Търново и подхода при съставянето на първия юбилеен сборник на Морско училище през 1931 г., а именно: условията се предават тъй, както са били оповестени на времето, коригиран е само правописа. Затова предаваме превода на текста направо по същия начин, както ни бе предоставен от Централния военен архив, гр. Велико Търново през 2006 г. Оригинален превод от 1881 г., годината на издаването на документа, до сега не сме открили.

На читателите веднага ще направи впечатление, че преводът от 1931 г., използван в първия юбилеен сборник [9] е неточен, но той е правен от автори, които ние не познаваме, при други условия и в друго време, значително отдалечено от нас. От етична гледна точка нямаме основание да бъдем съдници на хора и събития преди повече от век, като използваме критериите и позициите на днешния ден.

Вероятно поради тези обективни трудности в Историко-традиционните формулярни документи на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“, започнали да се попълват от 01.06.1956 г., също е използван по-свободен превод на съдържанието на документа, но там ясно е записано, че началото на Морско училище е положено с Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 09.01.1881 г.

Възниква потребността от осъвременяване на превода, като при това се съхрани духът на времето, в което е издаден учредителния документ. В тази връзка предла-

гаме да се формира екип, който да осъвремени превода на документа, като направи съответните тълкувания на основата на съвременните познания по херменевтика. Авторът вече е направил консултации с доц. д-р Нели Василева, преподавателка по руски език във ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ и г-н Иван Алексиев, морски изследовател, които оказаха помощ в тълкуването на учредителния документ и изразиха готовност за осъвременяване на превода, за което изказвам своята благодарност. Времеви казус попречи това да се случи сега. Ако ръководството на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ възприеме предложението учредителният документ да се постави на видно място в училището, до него предлагаме да се постави и осъвременен превод на български език, който екипът от професор д.пн.с. Илия Пеев, доц. д-р Нели Василева и г-н Иван Алексиев е в състояние да предложи.

Началото на българското военноморско и морско образование е поставено през 1881 г. със създаването на Морско училище в гр. Русе на основание Циркуляр № 7 от 9 януари 1881 г. на Военния министър.

С Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 9 януари 1881 година се обявява Положението за новосформираното Морско училище, което се явява втора страница на същия документ и това се вижда от архивното описание, посочено в библиографията (циркулярът е заведен на отчет на лист № 7, а положението – на лист № 7 гръб).

Чрез него Военното министерство разгласява за сведение, че Морско управление в Русе ще приема деца от 14 до 18 годишна възраст с цел „да ги подготви за машинисти и други род мастерства“ при спазване на конкретни условия, които се предават в оригинала:

Текст на оригинала, показан във факсимилето [5, 9]:

Военното министерство обявява за сведение, че в Морското управление в Русе ще приема момчета на възраст от 14 до 18 години с цел да ги подготвя като машинисти или различен род мастерства при следващите условия:

1. Родителите, роднините или опекуните на децата са длъжни да сключат контракт с Морското управление в Русе, по силата на когото изучаващите някое мастерство или пък машинно дело, са длъжни да служат три години на държавните параходи или пък в арсенала (работилницата) на пристанището.

2. Срокът на обучение за разните мастерства е три години.

3. Ученик, който е свършил три годишния срок на обучение, в продължение на службата си ще получава месечна заплата не по-малко от 30 лева и ще има пълно казионно съдържание. Тази служба се счита като изпълнение на воинската повинност; след изтичането на този срок учениците имат право да бъдат зачислени в запас на общо основание.

4. Във всичкото време на стоението на флотска служба, учениците не се повикват за изпълнение на воинска повинност, съгласно & 19 от Закона за вземане на новобранци.

5. Прошенията се подават направо на името на Заведущия морската част капитан-лейтенант Конкеевич.

Обучаемите са били на пълна държавна издръжка, което проличава от изрече „ще има пълно казионно съдържание“, т.е. дадено от държавата – квартира, облекло и др., в т.ч. и месечна заплата не по-малко от 30 лева (30 франка в оригинала).

Пълният срок на обучение е 6 години: 3 години теория и 3 години практика.

Срокът на обучение е 3 годишен, плюс три години практика.

След обявяването на Циркуляр № 7 от 9 януари 1881 г. много българчета от различни краища на България са пристигнали в гр. Русе, за да се запишат ученици в новооткритото Морско училище, с желание да се подготвят за морски техники [9,

стр. 16]. Напливът е бил много голям и е станало нужда да се подбират кандидатите и част от тях се връщат обратно. Първоначално се приемат 40 ученици, които започват първия учебен ден на 28 февруари 1881 година, облечени във формено облекло.

Още от първата страница на Отчета за 50 годишната дейност на Морското училище [9, стр. 15] се виждат онези далечни перспективни стратегически цели, които неговите учредители са прозрели и заложили в самите основи, а именно: **да се възбуди интереса на българина към морското дело в по-широк мащаб!** Днешните мащаби на Морско училище, чиито кадри плават по всички точки на Световния океан и заемат върхови позиции в национални и международни военни и корпоративни структури, не могат да се сравнят с онази налична база през 1881 година. Но създателите са осъзнавали историческото значение на първоначалния тласък и учредителния акт.

Първата възможна реалистична стъпка за онова време е била подготовка „машинисти и други род мастерства“, защото „нямаше българи подготвени в областта на морското дело“. Мечтите обаче нямат хоризонт и учредителите са поставили дълбоко в корените на Морското училище през 1881 година далечни стратегически цели, които и днес покоряват по дълбочината и силата на своя замисъл.

Вероятно това е главната причина за живучестта и устойчивостта на Морско училище, което е устоявало на всякакви бури в своята история.

III. Предложения за популяризирането на учредителния документ на Морско училище

1. Двете оригинални страници на документа – Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 09.01.1881 г. за обявяване Положение за Морско училище (ЦВА, Ф. 1, Оп. 1, а.е. 24, л.7) и Положение за Морско училище от 09.01.1881 г. (ЦВА, Ф. 1, Оп. 1, а.е. 24, л. 7 гр.) да бъдат поставени в специална рамка в Заседателната зала и Музея на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

2. Двете оригинални страници на документа да бъдат архивирани със статут на учредителни документи в отделна папка в деловодството на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ и съхранявани на специален режим, предпазващ ги от периодичното унищожаване на административни документи.

3. На сайта на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ да се инсталират и двете страници документа, като се пояснят обстоятелствата, при които те са открити.

4. Събитието по откриването на Учредителния акт на Морско училище да се запише в Историко-традиционните формулярни документи на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ (История на поделението – по новата терминология, възприета в Българската армия), като се приложат факсимилета от документите.

5. Да се подготви поздравителен адрес до подполковник о.р. Димчо Пенчев Димов и да се покани като официален гост на тържеството по случай 132 годишнина на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ на 9 януари 2013 година.

Заклучение:

В Юбилейния сборник за 50 годишната дейност на Морското Училище 1881-1931 г. се подчертава: „Подробни сведения за този тъй отдалечен от нас период липсват. В официалните документи е запазен само горецитирания циркуляр № 7 от 9.1.1881 г., с който се обявява за формирането на Морското училище и положението му.“ [9, стр. 16].

Ако тази констатация е била валидна за 1931 година, т.е. 50 години след основаването на Морското училище, то нейната валидност е многократно по-голяма през 2012 година, когато отбелязваме 131 годишнина на нашата Алма Матер.

От тук можем да разкрием и онова огромно значение, което е изиграл Учредителният акт на Морско училище, известен като Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 09.01.1881 г. за обявяване Положение за Морско училище (ЦВА, Ф. 1, Оп. 1, а.е. 24, 7 гр.) [8]. Откриването и популяризирането на основополагащия документ е нов принос в богатата история на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров”.

Морската историография вече разполага с пълния оригинален текст на основополагащия документ на Морското училище!

Литература:

1. А л е к с и е в, И.А. Относно: Книгата „125 години ВВМУ „Н. Й. Вапцаров”. Векове. Пощи. Традиции” от Борис Калинков, издадена 2005 г. Приложение към Открито писмо от група варненски интелектуалци. Морски в-к, № 20, 25 окт. 2006, с. 4.

2. Д и м о в, Д.П. Писмо до доц. Илия Пеев за изпращане на Циркуляр по Военното ведомство № 7 от 09.01.1881 г. заедно с Вноска бележка в полза на Централен военен архив Велико Търново от Банка „Хеброс” АД клон „Национален център” за изплатени ксерокопия № 994 от 14.12.2006 г. Дата на издаване: 18.12. 2006 г. (Факсимиле).

3. Й о т о в, И. Какво е името на Морското ни училище, създадено с „Циркуляр № 7 по Военното ведомство от 9 януари 1881 година”? ВВМУ „Н. Й. Вапцаров”. Варна, 2007, 7 юни.

<http://www.naval-acad.bg/Bg/mu-125g/ime-1881.html>

4. К о л е в, К.Н. 120 години Морско училище. Хроника на една вековна традиция. Издава ВВМУ „Н. Й. Вапцаров”. Варна, 2001, стр. 287. [ISBN 954-8991-25-X]

5. П о л о ж е н и е за Морско училище от 09.01.1881 г. ЦВА, Ф. 1, Оп. 1, а.е. 24, л.7 гр. (Факсимиле).

6. Р е ш е н и е за привеждане на акта за създаване на Висшето военноморско училище „Никола Йонков Вапцаров” в съответствие със Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България и Закона за висшето образование”. Обн. ДВ, бр. 62 от 25 юни 2002 г.

7. 1 2 0 години Морско училище. Юбилеен вестник. Редактор Илия Пеев. Предпечатна подготовка: екип на в. „Черно море” с главен редактор Петър Тодоров. Издава ВВМУ „Н. Й. Вапцаров”. Печат „Варна Принт”. Варна, 2001, стр. 12.

8. Ц и р к у л я р по Военното ведомство № 7 от 09.01.1881 г. за обявяване Положение за Морско училище. ЦВА, Ф. 1, Оп. 1, а.е. 24, л.7. (Факсимиле).

9. Ю б и л е е н ъ сборникъ за 50 годишната дейност на Морското Училище 1881-1931 г. Съставен от началника на Морското училище капитанъ II р. о. з. Сава Н. Ивановъ и др. Морска Учебна Часть и Морско Училище. Печатница на Морска учебна часть. Варна, 1931, августъ.

Адрес за кореспонденция:

професор д.пс.н. Илия Петров Пеев, капитан I ранг о.р.

ж/к „Младост” II, бл. 109 вх. 4 ап. 74 ет. 5

9027 Варна

E-mail: ipreev@abv.bg

GSM: 0898/359647

дом. тел.: (052) 757472

сл. тел.: (052) 552236

РЕЦЕНЗИЯ

от професор д-р Петко Близнаков

за научно съобщение на тема:

**Откриване и съдържание на оригиналния документ
„Циркуляр по военното ведомство 7 9 I. 1881. г. за учредяване
на Морско училище в гр. Русе”**

автор: капитан I ранг професор д.пс.н. Илия Пеев

Някаква сентенция от миналото гласи, че колкото по-пълни и по-верни са нашите исторически знания, толкова по-динамично е развитието на обществото, на неговите общности и институции. Авторът, известен учен психолог и дългогодишен преподавател във ВВМУ „Н. Й. Вапцаров” в продължение на 10 години е по следите на един от „корените” на училището – първият документ за неговото откриване. Вещо владеещ общо научните изследователски методи, притежаващ висока научна етика, той ангажира широк кръг преподаватели, архивисти и специалисти историци, с труда и помощта на които, се добира до търсения документ.

В описанието на целия изследователски процес неговата водеща роля ясно се очертава. Той демонстрира не само исторически знания, но и историческо съзнание, което печели симпатиите на читателя. Но, той отдава дължимото на всички участващи в организирания от него изследователски процес.

В този процес професор Илия Пеев разкрива поредица от документи, стари изследвания и публикации, които обогатяват научното съобщение. Редица от тях са на негови сътрудници. Тези допълнителни съчинения разширяват и улесняват коментара на основния документ.

Текстът на съобщението разкрива трудностите на историческия изследователски процес. Преодоляването им води най-често до откритие. Този документ разкрива цяла епоха в българската история. Откриването на Морското училище внася нов дух в страната и особено у младежта след Освобождението. стават фактор в съзнанието на народа, който поема пътя на ускорен културен и икономически възход.

Авторът правилно и настойчиво внушава, че важността на този документ е голяма, защото открива веригата от най-значителните факти от историята на училището. Показва още и обществен интерес към този документ в лицето на много изследователи преди автора.

Всъщност формирало се е цяло обществено движение за изясняване едно от началата на морската ни история.

Участниците в тази издирвателска работа трябва да получат обществено признание.

Самият факт, че документът става аргумент за определяне празника на училището, е достатъчно показателен за неговата значимост.

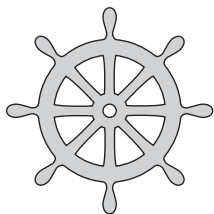
Онагледяването с фотоси на този проблем показва още веднъж по-силно неговата значимост и улеснява използването му.

Научното съдържание на съобщението` оригиналният начин на изложението му, неговата значимост не само за Морското училище, но и за национално ни история, заслужава да бъде публикувано в Трудовете на ВВМУ „Н.Й.Вапцаров”.

15.07.2012 г.
Варна

Рецензент:
Проф. д-р Петко Близнаков

Адрес за кореспонденция:
Професор д-р Петко Близнаков
E-mail: p_bliznakov@abv.bg
дом. тел.: (052) 362570, GSM: 0899/171949

Б Е З С М Ъ Р Т И Е

*Мисли по случай 70 години от разстрела на
Никола Й. Вапцаров*

Инж. корабоводител Васил Дачев
от випуск "Вапцаровски" на ВВМУ „Н.Й.Вапцаров“

Безсмъртието си Никола Йонков Вапцаров постигна абсолютно сам в борба със „скован от злоба свят“. Той сам определи своето място в гигантската борба за нов, по-справедлив живот и се превърна в нововременен Прометей, възправен срещу насилието:

**Зная своето място във живота
и напразно няма да се дам.
Честно ще умра като работник,
в боя ни за хляб и свобода.**

На 23 юли 1942 г. в мрачен, злокобен тунел на човешката ненавист, отеква залп. Коварен залп, който отнема живота на големия син на майка България, антифашиста, поета, Моряка Вапцаров. На този ден, Човекът, който написа „Песен за човека“ и сам изживя живот като песен, отплава в безсмъртието с песен на уста.

**„С какво ще щурмувате, моля?
С куршуми!...“**

Песен и Вяра не могат да бъдат разстреляни!

Едва 15 годишен юноша, синът на гордите върхари и хайдушки мури на Пирин, се отправя към изгрева на слънцето, за да свърже съдбата си с родното Черно море.

Шест годишния период на обучение на Вапцаров в Морско училище оказват изключително значение за възмъжаването и каляването му като личност, като поет, като патриот. Суровата воинска дисциплина и войнски дух определят неговия верен курс в живота, в човека и морето. Морето калява чувството му за дълг и родолюбие и му дава онази душевност, която го извисява в поезията и нравствеността. И в най-ранните си стихове за морската стихия Вапцаров достига забележителна картинност, която ни впечатлява и до ден днешен:

**Танцуват вълните в кипежа си
вечен,
заливат скалистия бряг.
Замират...отново с нечувана
песен**

Стихийно се пускат във бяг.

Поезията, неговите буреносни Импресии за морето, родени сред вълните на борда на корабите „Стефан Караджа“, „Камчия“, „Бургас“, торпедоносеца „Дръзки“, ги превръщат в песни – волни като вълните и безкомпромисни като бурите.

Откровението на Моряка при сбогуването си с Морето разкрива любовта, която верния син на Пирин питае към него и неговите чеда:

**„Защо не ме люлееш,
защо не гърмиш,
защо не чуниш мачтите?
Аз искам за последен път
да изпитам силата на
твоята стихия.
Искам за последен
път да ме покръстиш
с бурята, която жадувахме
с моите другари...
Прощавай, мое хубаво,
родно Черно море”.**

От „трюмовете пълни с лепкав мрак“, животът на Вапцаров продължава „под безрадостния пряпорец

на безработните” в един „скован от злоба” свят. В коварството на този свят той изповядва пред баща си: **„Освен хляба си който изкарвам, трябва ми и друг хляб”**. Това откровение определя съдбата на бъдещия антифашист, който обича **„живота с грубите лапи чилични”** И не само обича, а всеотдайно се включва безмилостно жестоката борба за човешки правдини.

На 23 юли 1942 в 11 часа съдът произнася присъда № 509 с която... „в името на Негово Величество Борис III, Цар на българите” Вапцаров и петимата му съратници, се осъждат на смърт чрез разстрел. Нека си повторим последните думи на Вапцаров пред страшния съд: **„Аз действах с пълно съзнание, че служа на своята родина. Не се разкайвам за нищо. Милост от никого не моля”**. Да си припомним ли, че три дни преди произнасянето на присъдата, гробовете вече са били изкопани. Верен на природата си, фашизмът осъществява коварното си дело.

В 14 часа на фаталния ден Вапцаров написва последното си стихотворение, което скоро след това ще се превърне в химн в световната поезия:

„Разстрел, и след разстрела.....

**Но в бурята ще бъдем
пак със тебе,
народе мой, защото те
обичахме”**

На 33 години Христос бе разпънат на кръст за вярата си в Бога.

На 33 години Вапцаров бе прострелян **„за вярата че утре живота ще гоиде по-хубав от песен...”**.

Каква сила на духа, трябва да притежава човек, какво себеотрицание, какво мъжество и вяра в идеите които изповядва, за да възкликне:

**„Но да умреш, когато се отърсва
земята от отровната си плесен,
когато милионите възкръсват,
това е песен, да, това е песен!”**

Страхът от възмездие принуждава присъдата да бъде изпълнена в деня на

произнасянето ѝ. Преди да поставят маските на жадните за живот очи, над стрелбището, като послание, се чува възгласът на обречените: „Да живее *независима и свободна България!*“. Куршумът секва живота им, но ехото на крилатите слова още се носи в ефира. Каква ти е орисията, многострадална Българйо, да убиваш верните си синове, да убиваш поетите си за човешките им убеждения? Да изброяваме ли жертвите, които вместо пистолет стискаха в десницата си писалка???

В паметта на човечеството още звучи откровението на световно известната поетеса Арис Диктеос, казани по повод Вапцаров: **„Още дълго време подрастващите поколения ще черпят от неговата поезия духовна чистота, дълбок и действителен хуманизъм и нравствена сила...“**

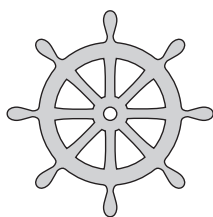
Така ли е читателю! Сложи ръка на сърце и сам си отговори! Моят отговор е следния:

„Разстрел, и след разстрела“ – Знаме и Зов и Песен за човека, и Слово – неугасващ пламък изгрял в сърцата ни вовеки.
„Разстрел, и след разстрела“ –
Вечност.

Любов и Вяра не умират!
Безсилни са за теб картечи
бунтовно чедо на Пирина.
Затуй е „просто и логично“,
че няма за герой забрава,
че все по-крепко се обичаме
с любов по-жарка от жарава.

22 юли 2012 г.
Варна

На 20 април 2012 година Военна Академия „Г. С. Раковски” отбеляза тържествено своята 100 годишнина

Събитието започна с церемония по посрещане на бойното знаме на Военната Академия, след което Министърът на отбраната г-н Аню Ангелов прие строя и поздрави личния състав на Академията по случай празника. Поднесени бяха венци и цветя пред паметника на великия патриот и патрон Георги Раковски.

На тържеството по повод юбилея присъстваха президентът на Република България и върховен главнокомандващ на въоръжените сили на Република България господин Росен Плевнелиев, министърът на външните работи – господин Николай Младенов, заместник-министрите на отбраната господин Валентин Радев и госпожа Августина Цветкова, началникът на отбраната – генерал Симеон Симеонов, представители на висшия команден състав на въоръжените сили, аташетата по отбрана, акредитирани в България, ректори на висши

учебни заведения, бивши началници на Военната академия, представители на държавни и обществени организации, военно-патриотичните съюзи и много други.

Слово за създаването, развитието и настоящето на Академията произнесе началника на Военна академия „Г. С. Раковски” комодор Димитър Ангелов.

Президентът на Република България приветства личния състав на Академията. По случай 100 годишния юбилей комодор Димитър Ангелов връчи юбилеен медал и грамота на господин Росен

Плевнелиев.

Промяната на концептуалната стратегическа рамка изисква и промяна на мисленето, а Военна академия „Г. С. Раковски“ трябва да отговори на потребността за ефективна и качествена подготовка на нов тип лидери за нуждите на системата за сигур-

ност и отбрана, каза министър Ангелов в обръщението си към личния състав на Академията и посочи основната роля на Академията за култивирането на нова стратегическа култура. „Време е да се освободим от предишните клишета и стереотипи. Използвайте пълноценно опита, натрупан от Българската армия в мисии и операции зад граница“, допълни още той.

Министър Ангелов награди Военната академия с „Плакет на министерството на отбраната“. С награден знак „За отлична служба“ – първа степен беше отличен полковник доцент д-р Георги Димов – декан на факултет „Национална сигурност и отбрана“, а с почетен знак на Министерството на отбраната „Свети георги“ III степен – доцент Миланка Миланова, ръководител на катедра „Национална сигурност и отбрана“.

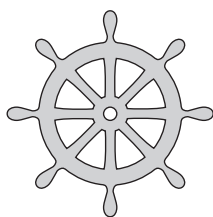
Началникът на отбраната генерал Симеон Симеонов също награди военнослужещи от академията. Те бяха отличени за постигнати отлични резултати при усвояване на военната наука и по повод юбилея.

Празникът продължи с тържествен концерт на Представителния ансамбъл на въоръжените сили на Република България и художествени състави от Общински културен дом „Средец“, – гр.

София.

Гостите на празника имаха възможност да разгледат уникалната изложба на ученици от Националното художествено училище за изящни изкуства „Илия Петров“, посветена на юбилея, и експозиция от картини, свързани с военната история на страната. Експозицията беше любезно предоставени от фонда на Националният военноисторически музей.

Асоциация на възпитаниците на Морско училище 9026 Варна, ул. "Васил Друмев" 73, тел. 303 190	
КОМОДОР ДИМИТЪР АНГЕЛОВ НАЧАЛНИК НА "Г. С. РАКОВСКИ"	
Уважаем Комодор Ангелов,	
Имам удоволствието да Ви пиша за УС на АЕМУ, от което моя животна позиция зависи – катехизисът на ВЕМУ „Н.И. Вакарджия“, от гравитите със саксия – София с председател Мисир, Вакарджия, Буса с председател Кръстьев, Бурас с председател Кръстьев, Илия Славков, Ломач с председател Кръстьев, Ш. раж СР Николов, Фомин, саксия Славков, Ала, др. Ви поздравя с годишното честване на юбилей – 100 годишното съвпадение на Военната академия „Г.С. Раковски“.	
Възникна за изключително се и началото на ХХ век реформистко движение за българската армия по отношение от офицерски кадри и неговото образование главно особено значение. Но затова на 11.12.1911г. с декрет на държавния глава цар Фердинанд I, военник инженер ген. Христофър Никитов е назначен за председател на основаното на военна академия. На 12.12.1911г. декретом в отбрана цар Фердинанд I а след 3 дни започва работата в киевската разширяваща културна дейност от Народното събрание. На 20.04.1912г. с Указ N: 24 на цар Фердинанд I е учреден Закон за Военната академия.	
През годините Военната академия изключително трудният за разликите преобразителни се и започнали от военнически условия. В началото на 90-те години се осъществява структурен проект на специализирани броеве за обучение. Проведеното на официални пътища процес и изключително бързо стигането на образоването и научените изследвания. Начална дейност и Академията с цяла общаща дейност, изключително изключително, открито-логистическа, научно-методична и научно-информационна работа, както и научни изследвания и общаща на обучението и образоването. С цяла Военната академия „Г.С. Раковски“ поддържа работата с над 20 студентска академична работи.	
Уважаем Комодор Ангелов,	
АЕМУ с право се гордее с Вас, като бивш началник на ВЕМУ „Н.И. Вакарджия“ и член на УС на АЕМУ, която даде значимостта си за утвърдяването на Началникът на Военната академия „Г.С. Раковски“ в достойно положение за Вакарджия открито работи.	
По случай 100-годишния юбилей Ви поздравявам лично лично, благодарение на вас и на всички ученици и преподаватели, които са Ви подарили Ви Академия.	
20.04.2012г. гр. Варна	С Уважение: Председател АЕМУ <u>_____</u>

ВЪВ ВАРНА ЧЕСТВАХА СТРАНДЖАТА

На 20 април в Дома на СОСЗР във Варна бе отбелязана 90-ата годишнина на адмирал от резерва Иван Добрев. За начало подполковник от резерва Зорка Вълчева рецитира свои стихове, посветени на командващия флота, на който в качеството на синоптик преди половин век е докладвала ежедневната прогноза за времето. Песенен поздрав поднесе женската вокална група „Прибой“.

Кметът на Варна, бивш матрос от ВМФ и настоящ капитан от резерва Кирил Йорданов връчи на адмирала плакета на морската столица. Подаръци, поздравителни адреси и цветя Странджата получи от Общинския и Областния съвети на СОСЗР, командванията на ВМС и ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“, АВМУ, Клуба на творците от резерва, съюзите на антифашистите и ветераните от войните, командването на Първи дивизион патрулни кораби. Емоционалният градус повишиха поздравленията на кметицата на родното село Кичево, на редовия свещеник Стефан, на съслуживци от първия кораб на адмирала – ескадрения миноносец „Георги Димитров“. Той получи и членска карта № 1 на почетен член на Клуб „Първи дивизион патрулни кораби“.

В словото си адмирал Добрев разкри откровено отношението си към собствената годишнина, житейската си философия, върна се във времето на изграждането на ВМФ на новата държава в първите следдеветосептемврийски години, спомена значими личности, от които се е учил, събития, на които е бил свидетел, участник и организатор. Честването на 90-ата годишнина на адмирал Иван Добрев продължи по един основните закони на военноморската мърфология: „Във флота каквото, когато, както и да започва, завършва с коктейл“. На следващия ден флотският доайен ще бъде посрещнат в „неговия“ Първи дивизион патрулни кораби, както и във ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

Асоциация на изпостановите на Морско утвърдие
9026 Варна, ул. "Васил Друмев" 73, тел. 303 190

**90 СЛАВНИ И ДОСТОЙНИ ГОДИНИ
НА КОРАБИЯ И НА ЖИТЕЙСКИЯ МОСТИК**

На 20 април в Дома на СОСЗР във Варна бе отбелязана 90-ата годишнина на адмирал от резерва Иван Добрев. За начало подполковник от резерва Зорка Вълчева рецитира свои стихове, посветени на командващия флота, на който в качеството на синоптик преди половин век е докладвала ежедневната прогноза за времето. Песенен поздрав поднесе женската вокална група „Прибой“.

Кметът на Варна, бивш матрос от ВМФ и настоящ капитан от резерва Кирил Йорданов връчи на адмирала плакета на морската столица. Подаръци, поздравителни адреси и цветя Странджата получи от Общинския и Областния съвети на СОСЗР, командванията на ВМС и ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“, АВМУ, Клуба на творците от резерва, съюзите на антифашистите и ветераните от войните, командването на Първи дивизион патрулни кораби. Емоционалният градус повишиха поздравленията на кметицата на родното село Кичево, на редовия свещеник Стефан, на съслуживци от първия кораб на адмирала – ескадрения миноносец „Георги Димитров“. Той получи и членска карта № 1 на почетен член на Клуб „Първи дивизион патрулни кораби“.

Атмосферата е отлична, гостите са много, а гостите са много. И ако трябва да говорим тогава – ще кажем: ПЪТ ДОСТОЙЕН, ПЪТ ГОЛЕМ!

На този свят оставят престои дари, бързащи се от време в време, и които несподобно са свързани с времето и с времето са свързани.

Така, че да отворим вратите на времето, тогава ще видим, че времето е свързано с времето, и времето е свързано с времето.

За Вас да бъде честно и, защото тогава ще бъде честно, защото тогава ще бъде честно, защото тогава ще бъде честно.

Но нека отиде да я изградим... Понеже Вий не можем да бъдем... Понеже от време в време, защото от време в време, защото от време в време.

С хубаво спомени от времето Вий не можем да бъдем... Понеже от време в време, защото от време в време, защото от време в време.

Тогава ще видим, че времето е свързано с времето, и времето е свързано с времето.

Атмосферата е отлична, гостите са много, а гостите са много. И ако трябва да говорим тогава – ще кажем: ПЪТ ДОСТОЙЕН, ПЪТ ГОЛЕМ!

На този свят оставят престои дари, бързащи се от време в време, и които несподобно са свързани с времето и с времето са свързани.

Така, че да отворим вратите на времето, тогава ще видим, че времето е свързано с времето, и времето е свързано с времето.

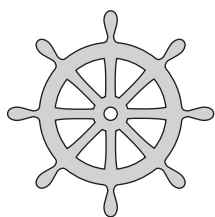
За Вас да бъде честно и, защото тогава ще бъде честно, защото тогава ще бъде честно, защото тогава ще бъде честно.

Но нека отиде да я изградим... Понеже Вий не можем да бъдем... Понеже от време в време, защото от време в време, защото от време в време.

С хубаво спомени от времето Вий не можем да бъдем... Понеже от време в време, защото от време в време, защото от време в време.

Тогава ще видим, че времето е свързано с времето, и времето е свързано с времето.

28.03.2012г.
гр. Варна

ПАМЕТНИКЪТ НА ВАПЦАРОВ

контраадмирал о.р. Румен Г. Попов

Началник на Висшето военноморско училище „Н. Й. Вапцаров“ в периода 1982 – 1990 г. С принос за цялостното изграждане на училището като комплексен учебен и научен морски център на България, за разгръщането на научноизследователската работа, качествената промяна на учебно-материалната база и разширяването на центъра за обучение на чуждестранни кадри.

Редакционно пояснение:

Този материал е даден от автора контраадмирал о.р. Румен Георгиев Попов за публикуване в списание „Научни трудове на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ за 2012 година и е рецензиран от капитан I ранг о.р. професор д.пс.н. Илия Петров Пеев.

Съгласно изискванията на редакционната колегия на Годишника с научни трудове на Морско училище, при препечатване на статии в други издания, позоваването на списанието „Научни трудове на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ е задължително.

Без да отнемаме авторското право на списанието, редакционната колегия на Бюлетина на Асоциацията на възпитаниците на Морско училище, който се издава със съдействието на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ и Студентския съвет, реши във връзка с честването на 131 годишнина от създаването на Морско училище да предостави на своите читатели публикацията на контраадмирал о.р. Румен Георгиев Попов заедно с рецензията на капитан I ранг о.р. професор д.пс.н. Илия Петров Пеев.

Считаме, че по този начин фактите,

свързани с паметника на Вапцаров в Морско училище ще станат достояние на повече представители на флотската общественост и повече възпитаници на Алма матер.

Редакционна колегия на Бюлетина на Асоциацията на възпитаниците на Морско училище

Загледани в изваянията на героите или събитията, ние рядко се замисляме за създателите на тези творения на изкуството. А те също са памет на нашата история. Тези мисли ме накараха да запиша спомена си за създаването на паметника на Никола Йонков Вапцаров, поставен в двора на ВНВМУ във Варна.

През есента на 1982 година бях назначен за началник на Висшето Народно Военно-Морско Училище „Н.Й.Вапцаров“. Запознаването със сложния организъм на училището, с учебния процес, учебно-материалната база и командно-преподавателския състав погълна цялото ми време. Тогава възникна и идеята за построяването на нов паметник на патрона на училището.

Бронзов бюст на поета пред фасада на училището имаше от 1958 г. Негов автор е скулпторът Кирил Сивилев (Бюстът е изваян през 1957 г. и е поставен на пиедестала в следващата година.) Като портрет той е, може би, най-близък до снимките, запечатали образа на Моряка, но имаше два недостатъка. Не става дума за художествена оценка на творбата, недостатъците бяха в друго. Поставен пред официалния вход на училището, той внасяше много респект. Но тясната алея и теренните условия не даваха никакви възможности за тържествени ритуали и церемонии, които са неизменна част от живота на едно военно учебно заведение. Не беше без значение и фактът, че бронзовият бюст портретуваше Вапцаров в цивилно облекло, а Морското училище се нуждаеше от Вапцаров – Моряка. Тези съобра-

жения подтикнаха мен и ръководството на училището да се заемем с построяването на нов паметник.

Най-напред трябваше да решим къде да е мястото му в района на училището. Примамлива беше идеята той да бъде поставен на „големия“ или „малкия“ плац, където обикновено се построява личният състав на училището. Но това би го скрило от външния свят, би го направило „ведомствен“ паметник. Моето желание беше в Морското училище да въздигнем паметник, който да краси и град Варна, паметник, до който да имат достъп и гражданите, и гостите на града. Доста поспорихме за това място. Мисля, че не сбъркахме в избора си.

В онези години за поставянето на такъв паметник, какъвто бяхме замислили, беше нужно специално разрешение от секретариата на ЦК на БКП. Налагаше се да потърсим посредничеството на първия секретар на Варненския окръжен комитет на БКП. Димитър Попов е наш възпитаник и не ми беше трудно да го убедя. С негово участие няколко месеца по-късно исканото решение беше получено.

Сега вече трябваше да намерим автор на паметника. Обърнах се към Съюза на художниците в България. Председателят на Съюза предложи професор Димитър Даскалов. Не го познавах, нито пък творчеството му, но намерихме снимки на негови работи, които ни убедиха, че той би въплътил нашите замисли. Впечатляваше творбата му паметник на Христо Ботев в Калофер. Уговорихме среща, на която отидох заедно с началника на политотдела на училището капитан 1 ранг Васил Младенов. Тя се състоя в София в голямото и добре съоръжено ателие на скулптора. Показахме му снимки на Вапцаров от неговото моряшко битие, обменихме мисли за функциите, които възлагаме на паметника, за околното пространство и други подробности. Предварително разговарях с архитект Янков от военната проектантска организация ПРОНО за изпълнение на архите-

ктурната част от паметника. Професор Даскалов прие кандидатурата му и се разделихме с уговорката да се срещнем отново, когато проектът бъде готов.

Недълго след това скулпторът се обади, че е готов с проекта си. Двамата с капитан 1 ранг Младенов отидохме на определената среща. За наша изненада, посрещна ни не професор Даскалов, а неговият син, също скулптор. Младият човек извини баща си за заетостта му в други дела, от негово име ни представи изработен от глина проект. Около метър и двадесет сантиметровата фигура изобразяваше Вапцаров в цял ръст, с разкопчан дълъг шлифер, както го познаваме от известната фотография. За нас това определено не беше Вапцаров – Моряка. Недвусмислено казахме, че този проект не отговаря на нашите желания. Младият Даскалов се опита да ни обясни, че народът познава такъв образ на поета но ние настояхме, че в Морско училище искаме да виждаме и Поета, и Моряка, двете неделими същности на Вапцаров. Оставихме младият скулптор огорчен, с пожелание да обясни на баща си причините за нашето невъзприемане.

След няколко месеца ни поканиха на нова среща. Този път сам професор Даскалов предложи проект, какъвто желаехме и който след време се превърна в сегашния паметник, днес красящ училището, смее да кажа, и града. Същата вечер проектът бе представен на художествения съвет на Съюза на българските художници. Единствената бележка бе за размерите на фигурата. На журито те се струваха твърде големи, но ние обяснихме, че фигурата ще съседства с висока сграда на ритуална площадка и не бива да се губи в тази среда. Проектът бе утвърден. Определена бе и цената на скулптурната фигура – 20 000 лева, а хонорарът за архитектурната част – 6 500 лева.

Проблемът с парите на ВНВМУ за нужди, извън учебния процес и развитието на учебно-материалната база е

познат: те са малко или, по-често, ги няма. В бюджета на училището нито лев не беше предвиден за паметник. А бяха нужни 180 000 лева. Но пък винаги в държавата и обществото е имало други организации и ръководители с широк поглед към нещата и нуждите на Морското училище.

Едно от най-скъпите разходни пера беше бронзът, необходим за отливката. Използвах приятелските си връзки от времето на службата ми в Генералния щаб. Стари гилзи от артилерийски снаряди решиха нуждата от дефицитния метал. Генералните директори на Държавно обединение Воден транспорт и Български морски флот Николай Йовчев и Атанас Йонков изплатиха хонорарите на скулптора и архитекта, Фонд „1300 години България“ отдели значителна част от необходимите средства по отливането и монтирането на фигурата, както и за архитектурното оформяне на пространството. Кметът на Община Варна Богдан Караденчев, чрез фирмата Инжстрой и

нейния делови директор инженер Димчо Василев, осигури строителните работи по фундамента и площадката. По такъв начин в построяването на паметника се събра огромната обич, която българското морячество и обществеността на Варна имат към Вапцаров.

Докато тичахме за решаването на проблемите извън изкуството, професор Даскалов ни върна към тази по-висока сфера: проектът в цял ръст беше готов. В огромното, осветено ателие фигурата на Вапцаров се извисяваше до тавана. Респектът, който тя предизвика у мен, ме накара да помълча някое време, преди да отговоря на професора: Да, Морско училище ще има паметник, достоен за Поета и Моряка Никола Вапцаров, достоен и за училището с неговото име!

Няколко дена по-късно гипсовото изваяние бе безмилостно нарязано на парчета, преди да потегли към леярната в гр. Генерал Ташево. Съдействието на Главно политическо управление на БНА откри пътя към леярната. В онези години градовете и селата строяха своите центрове, вграждаха историята си в каменни и бронзови изваяния и да се намери място в плановите на леярните за художествена пластика не беше никак лесна работа.

В края на лятото на 1987 година започна работа на площадката и монтирането на паметника. Цял месец продължи тя. Единственото отклонение от архитектурния проект, което бяхме принудени да направим (със съгласието на архитект Янков), бе подмяната на дефицитните каменни павета с плочи.

На 8 октомври 1987 година министърът на отбраната на Народна република България армейски генерал Добри Джуров тържествено откри паметника в присъствието на курсантите и командно-преподавателския състав на ВВМУ. Имахме всички основания да се гордеем със сътвореното.

Аз съм пристрастен към този паметник на Вапцаров и затова ми е приятно, че той се харесва и на мнозина други.

Ето какво пише за него в своята книга „Никола Вапцаров: преоткриване“ изследователката на личността и творчеството на поета Катя Зографова: „... той обаче е прекрасен тъкмо с това, че в него няма нищо... тържествено. Макар да е бронзова фигура на поета в цял ръст и с височина 9,40 м., той е удивително поетичен. Постигнато е внушение за морската романтика, отекваща в извисения дух на младия поет, вслушан в стиховете на Морето.”

Запазването на стария паметник на Вапцаров в района на училището, заедно с новопостроения беше вече неуместно. Но и той е произведение на изкуството, което по никакъв начин не може да бъде захвърлено в някакво мазе. Решихме да го подарим на град Варна. Тогавашният кмет на града Богдан Караденчев прие подаръка и не след дълго бюстът намери свое място в малката градинка пред дома на архитектите във Варна, в началото на улицата, която тогава носеше името Н. Й. Вапцаров.

Асоциация на възпитаниците на Морско училище
9026 Варна, ул. "Васил Друмев" 73, тел. 303 190

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС
КОНТРААДМИРАЛ РУМЕН ГЕОРГИЕВ ПОПОВ
ГР.ВАРНА

Уважаеми к/а Попов,

Имам удоволствието от името на УС на АВМУ, от мое име и от името на всички наши членове – възпитаници на ВВМУ „Н.Й.Вапцаров“, от градовете със секции – София с председател в/а Минко Кавалджиев, Русе с председател клп Георги Нинчев, Бургас с председател клп Илиш Славов, Ловеч с председател кап. III ранг ОР Николай Фялплов, секция Северна Америка, най-сърдечно да Ви поздравя с Вашият юбилей – 80-години от рождението Ви.

Роден и израснал в старинният и исторически град Пловдив, Вие още от 16-годишна възраст свързвате живота си с морето, постъпвайки като кадет във ВВМУ „Н.Й.Вапцаров“. Двете каледски години са условие за израстването Ви, както физически, така и в психическо отношение. През 1950 г. постъпвате във военния курс на Училището и през 1953г. завършвате като първенец на випуска.

Службата Ви като морски офицер започва в дивизион подводни лодки като щурман, след което следват Вашите години като помощник командир, старши помощник командир. Редят се курсове за преквалификация за командири на подводна лодка и след завършването Ви сте командир. Следват 10 години упорит труд на подводничар, които Ви издигат на по-високи длъжности в дивизиона, Щаба на флота, Министерството на отбраната и други висши военни постове. В началото на 1982 г. сте издигнат за началник на ВВМУ „Н.Й.Вапцаров“ и сте удостоен с висше военно звание контраадмирал. В продължение на 8 години (15.10.1982 – 05.03.1991г.) Вие работите за цялостното изграждане на Училището, като комплексен учебен и научен морски център на България, за разгръщането на научно-изследователската работа, качествената промяна на учебно-материалната база и разширението на Центъра за обучение на чуждестранни кадри.

След излизането в пенсия продължавате да работите в областта на морското образование и издигане имиджа на Училището. В организацията на АВМУ сте от нейните създатели и работите активно.

Уважаеми к/а Попов,

В деня на Вашият 80-годишен юбилей, от мое име и от името на всички наши членове, пожелаваме крепко здраве, висок боен дух и активна ползотворна работа!

ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ!

28.03.2012г.
гр.Варна

С уважение:
Председател АВМУ кап. Тухчиев

РЕЦЕНЗИЯ

от професор д.пс.н. Илия Петров Пеев

**за научното съобщение „Паметникът на Вапцаров“
от контраадмирал о.р. Румен Георгиев Попов
за включване в сборника „Трудове на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“**

1. Чрез научното съобщение „Паметникът на Вапцаров“ авторът контраадмирал о.р. Румен Попов запълва една празнота в съвременната история на Морско училище. В научно отношение разработеният от автора проблем е актуален и съответства на критериите за научен труд и постиженията на науката.

Четвърт век от създаването на паметника на патрона на Морско училище Никола Йонков Вапцаров няма никъде писмена следа за историята на този уникален факт. Към днешна дата не е поставена дори една табелка, с която да се обозначи най-малкото годината на културното събитие, имената на скулптура и архитекта, друга важна за поколенията информация.

Контраадмирал о.р. Попов с научното съобщение дава пълна информация за начина на възникването на идеята за паметник на Вапцаров, създадената организация за реализиране на идеята, изминатия сложен път от проектирането до монтирането на паметника, който е продължил цели пет години.

2. Избраната методика на изследване представлява **документиран авторски спомен**, разказан добросъвестно и прецизно, което напълно отговаря на поставената цел: да се осветли историята около проектирането, създаването и монтирането на паметника на Вапцаров и се разкрие значението на това събитие за обучението и възпитанието на морските ръководни кадри.

3. Научните и научно-приложните приноси на съобщението „Паметникът на Вапцаров“ се открояват в следните области:

а) На сегашните и бъдещите поколения възпитаници на Морско училище е предоставена пълна информация за пораждането на идеята за паметник на своя патрон и нейната реализация.

б) Авторът практически показва как трябва да се отстояват високите художествени стойности и защитават ценностите на училището до постигане крайната цел, изразена в научното съобщение: „...в Морско училище искаме да виждаме и Поета, и Моряка, двете неделими същности на Вапцаров“.

в) По това време контраадмирал о.р. Румен Попов е началник на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ и има значим личен принос в целия творчески и организаторски процес от проектирането до построяването на паметника и създаване на първоначална концепция за неговото използване в духовния живот на училището.

4. Споделената информация в научното съобщение е достоверна и нямаме никакво основание за съмнение.

5. Авторският принос е неоспорим както в целия процес от възникване на идеята за паметник до неговото построяване, така и в начина на отразяване на този исторически факт и документирането му в научните трудове на Морско училище.

Контраадмирал о.р. Румен Попов с чувство на удовлетвореност и законна гордост е записал в научното съобщение оценката си за сътвореното: „Да, Морско училище ще има паметник, достоен за Поета и Моряка Никола Вапцаров, достоен и за училището с неговото име!“

6. Научното съобщение не е публикувано до сега. Интерес към него прояви Асоциацията на възпитаниците на Морско училище, която е възможно да публикува спомена на контраадмирал о.р. Румен Попов в един от своите бюлетени, което потвърждава още веднъж ценността на информацията и значимостта на научните факти, които ни предоставя авторът.

7. Информационната структура на научното съобщение е избрана съвършено правилно и тя отговаря на съдържанието на труда.

8. Езикът, стилът и техническото оформяне на научното съобщение отговарят на изискванията.

9. Предлагам на ръководството на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“ да се добави в електронния сайт на училището на страницата за контраадмирал о.р. Румен Попов следния текст: има личен принос в пораждаването на идеята за паметник на Вапцаров и неговото монтиране във ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

10. Препоръки за използване на научните и научно-приложните приноси в бъдеще:

а) На подходящо място на паметника на Вапцаров да се остави паметен знак със следната информация:

Годината на построяване на паметника и датата на неговото тържествено откриване - 8 октомври 1987 г.

Скулптурата е изработена от професор Димитър Даскалов от СБХ-София.

Архитектурната среда е проектирана от архитект Михаил Янков от ПРОНО – София.

Паметникът е отлят в леярната в гр. Генерал Тошево.

Основни дарители: Държавно обединение „Воден транспорт“, Български морски флот, Фонд „1300 години България“, Община Варна, Генерален щаб на Българската армия, фирма Инжстрой.

б) В Морско училище се извисява най-сполучливият паметник на Никола Йонков Вапцаров в страната, но за съжаление гражданите не могат да го посещават и да отдадат почит към него. Целесъобразно е да се промени архитектурна среда по такъв начин, че паметникът на Вапцаров да стане достояние на варненци и чуждестранни гости на града.

Това ще допринесе за увековечаване на паметта за Никола Йонков Вапцаров – Моряка и засилване признателността на гражданите към неговата личност и неговото творчество, а така също и за издигане престижа на Морско училище, гордо носещо името на своя възпитаник във всички точки на Световния океан!

В тази връзка, при подготовката на рецензията получих на 08.07.2012 г. от контраадмирал о.р. Румен Попов следния негов коментар:

„Към Вашето предложение в т. 10 б искам да направя едно закъсняло разяснение, което може би ще помогне то да се реализира.

Още при изграждането на паметника имахме идея да направим автономен вход към паметника откъм южната страна на площадката, точно срещу скулптурата.

Трябваше да се направи стълбище, чрез което граждани в определени дни и тържествени случаи да имат непосредствен достъп до паметника.

Освен това трябваше да се отсекаят няколко дървета, за да се открие самият паметник откъм шосето за Златните пясъци.

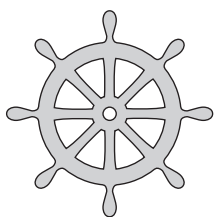
Като винаги парите не стигнаха, а после времената се промениха и идеята се забрави.”

в) Подобен паметен знак да се постави и на централния вход на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“. Сегашната сграда под формата на буквата „П“ е един от морските символи на Варна и е построена за учебната 1954/1955 г. по проект на архитект Младен Денков от ПРОНО – София.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Предлагам научното съобщение „Паметникът на Вапцаров“ от контраадмирал о.р. Румен Георгиев Попов да се публикува в сборника „Трудове на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“.

РЕЦЕНЗЕНТ: ПРОФ. Д.ПС.Н. ИЛИЯ ПЕЕВ

09.07.2012 г.
гр. Варна

„ПЪЛЕН НАПРЕД С ПЪЛНИ ЧАШИ!”

В. Димитров, сп. „Клуб ОКЕАН”,

На 14 януари морският и речен капитан, полковникът от резерва Васил Дачев – герой, съмишленик и приятел на списание „Клуб ОКЕАН”, навърши 80 години. Във Варна събитието бе отбелязано 17 януари в два „рунда” – сутринта в кметството, а след обяд – в Дома на войните от резерва. Васил Дачев получи почетния знак (с лента) на кмета на града „за успешна професионална реализация в корабоплаването, високи литературни и музикални творчески постижения, активна и безкористна обществена дейност в морските среди и принос за развитието на плувните спортове”. След като окачи

своята награда, Кирил Йорданов описа в словото си нейния последен кавалер с едно изречение: „...офицер, капитан, поддръжник на великата славянска идея, писател, поет, музикант, композитор, певец, спортист, спортсмен, летописец, общественик”. Наистина много!

Освен от градоначалника, „виновникът” бе поздравен от културни и спортни организации, от кубинското посолство в София, Морското училище, от БЧК и др. Популярността му се определя от сферите на житейска и творческа реализация. Роден в Бургас, завършил Морското училище, плавал с корабите на БРП, БМФ, „Балканшип”, работил в „полуво-

енния” завод за радиолокационна апаратура – общо 38 години.

Отделна сметка са творческите изяви. Първата стихосбирка – „Деветата вълна”, излиза през 1996 г., след нея са „Сол и хляб”, „Ах, този Нептун...!”, „По гребени и в бездни на вълните”, „Песъчинки в прибоя”, „Риба на сухо”, „Аз, протежето на Нептун”. Усвояването на други жанрове носи на „капитана” им награди в националния литературно-журналистически конкурс, посветен на Седмицата на морето, за поезия, публицистика, пътепис и документалистика. През последните години приоритет са морските пътеписи. Многотомникът „По сините алеи на планетата” включва 7 книги, спонсорирани от управителя на „Варна Шипинг енд Трейдинг” к.д.п.. Веселин Генов, с бащата на когото – легендарния капитан Любен Генов, Васил Дачев е плавал преди десетилетия. През декември м.г. маринистът – член на Сдружението на варненските писатели и

член на Съюза на българските писатели, издаде последната си, подкрепена от общината книга – „Делфините” в сините коридори”, която разказва за плувните спортове в България и във Варна. Васил Дачев е почетен член на СОСЗР и АВМУ, главен секретар на БМС, „Заслужил деятел на плувните спортове”, който отделя време и енергия в защита на различни каузи по големия фарватер на морската идея.

...След обяд бардът бе в „свои води” – сред колеги от запаса и резерва, приятели от военнородолюбиви и творчески сдружения. Той получи признание от ЦС на СОСЗР, от регионалните му организации и творчески сдружения, от различни институции, рецитира свои стихове и изпълни авторски песни. На публиката особено се хареса част от един припев: „Пълен напред с пълни чаши!”, който не само творчески, но и фактически ознаменува уважението, което един достоен

Приветствие от началника на Морското училище капитан I ранг проф. д.в.н. Боян Медникаров

морски човек акумулира в себе си само в един ден. Е, след още 8 десетилетия!

ВАСИЛ ДАЧЕВ – ПОДВЛАСТЕН НА МОРСКАТА ИДЕЯ

***„Морето исках океан да стане,
а не сълза от недописан стих...”***

Васко Дачев – на 80! Да не повярваш! Не само покрай умалително-уважителния начин, по който го именуват дори и далече по-младите му приятели, а по-скоро поради кипящата енергия, с която, въпреки годинките и болезните, залива хората, с които общува. Това е той – моряк по професия и същност, творец по дарба и призвание, общественик по съвест и непримиримост. Около него всичко е море – романтиката и рибарлъка в детството, юношеското увлечение по плувните спортове, съзидателните години в Морското училище, житейската реализация на корабния мостик по Дунав – от Сулина до Регенсбург, в Световния океан – между Шпицберген и Екватора. Морето е съдба и побратим и в живота, и в творчеството му... Първите стихове се раждат някак неусетно още в Морското училище – дружески шаржове на колеги и любовни писма до момичета в рими. След 38 години под пагон (каквото и да означава това) на корабите на Българско речно плаване, на Български морски флот и на Пътническо параходство „Балканшип“, директор на дирекция в Научно-производствения комбинат за радиолокация „Черно море“, Васил Дачев преминава едновременно в пенсия и в резерва, за да вдигне ветрила в океана на маринистиката в зрелия си творчески период. Рекапитулацията от творчеството му е впечатляваща – повече от дузина книги – поезия и проза, на бял свят и още няколко „на стапел“. От професионална среда Морето се превръща във вдъхновение, фокус на творческата благодарност на един негов труженик за всичко, което То му е дало. То е „синя жаравя“, „хранилник и убиец“,

„побратим и деспот“ и какво ли още не! Творецът потапя перото си в „синята мастилница“ на морето, изначално скърцащо по мерената реч. Първата стихосбирка – „Деветата вълна“, излиза през 1996 г., зареждат се „Сол и хляб“, „Ах, този Нептун...!“, „По гребени и в бездни на вълните“, „Песъчинки в прибоя“, „Риба на сухо“, „Аз, протежето на Нептун“. След това неукротимия му стремеж прескача към другите жанрове, за да удостои „капитана“ си с пълен комплект първи награди в националния литературно-журналистически конкурс, посветен на Седмицата на морето, за поезия, публицистика, пътепис и документалистика. Васил Дачев е „заклет“ морски поет, не само защото сред повече от 400 негови стихотворения няма нито едно, в което пряко или косвено да не присъства морето, но и защото за Морето той пише „отвътре“ – като ракурс, фабула, позиция, послания. Негови стихове са превърнати в авторски песни, изпълнявани от барда и от хорови състави. С вокалния октет „Дружба“ и турнетата на Варненската опера поетът-певец-композитор десетки пъти стъпва на именити сцени в Берлин, Мадрид, Москва, на подиуми на Балеарските острови, Унгария, Чехословакия, Коми и къде ли не още. През последните години в неговото амплоа изплуват морските пътеписи. Многоотомникът „По сините алеи на планетата“ включва книгите: „Великото море на залеза“, „Солените перли на Атлантика“, „В лоното на викингите“, „Под ледената шапка на планетата“, „Черната перла – Африка“ и „Моето люлчено Черно море“. Хиляди страници, възникнали и благодарение на проплаваните хиляди морски мили с пътническия кораб „Варна“, разказват за морета, пристанища, битки, открития, легенди, исторически и природни забележителности по куса на кораба. По важни от тях обаче са събитията, които владеят умовете и сърцата на хората на борда. Васко Дачев е остро шило, което не стои в торбата на еснафското безхаберие. И

как успява да е навсякъде (понякога и с китарата, за радост на публиката) – на начинанията на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва и Творческия им клуб, на Асоциацията на възпитаниците на Морското училище, на която е удостоен за „Почетен член“. Десетилетия е несменяем главен секретар на Българския морски съюз, „Заслужил деятел“ на плувните спортове, секретар на Дружеството за българо-кубинска дружба във Варна от самото му създаване. Обществената активност, превърната в нрав, има точно определен и постоянен морски „фарватер“ – защитата на морската идея, която включва и

преклонението пред Моряка, и отстояването на авторитета на Морското училище и Морския музей, и бъдещето на морското стопанство въобще. Буквално преди дни маринистът – член на Сдружението на варненските писатели и член на Съюза на българските писатели, изненада с един неочакван поворот – към документалистиката. Не е изненада темата – книгата му „Делфините в сините коридори“ разказва за историята и звездите на плувните спортове в България и във Варна, с която едва ли друг би могъл по-добре да са справи. И с право! Пожелаваме му „Пълен преден“ на другите му позавършени книги. И тук няма изненада – едната е за Великата река Дунав, а другата – за Побратима Море.

Щастливо плаване в живота и маринистиката!

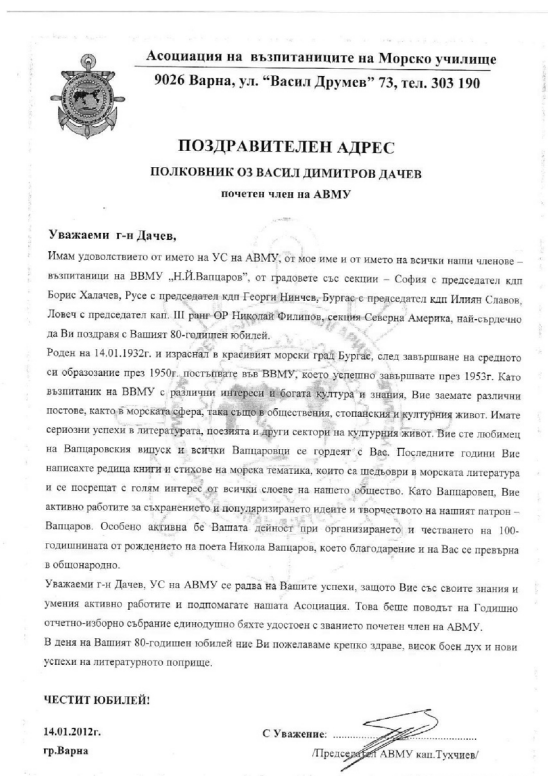
Тъй дръж, капитане!

Валентин ДИМИТРОВ

*Първото стихотворение
на Васил Дачев*

СОЛ

Със сол и хляб морето ме посреща.
Вълни услаждат хапката корава.
И все по-често виждам и усещам,
че хлябът свършва, но солта остава...
От бряг до бряг Нептун брои ми дните.
Не търся слава в синята жарава.
В гнева и в ласките на Афродита
животът свършва, а солта остава...

АСОЦИАЦИЯ НА ВЪЗПИТАНИЦИТЕ НА МОРСКО УЧИЛИЩЕ

9026 Варна, ул. „Васил Друмев” 73, тел. 303 190

Г-жа Цецка Цачева – Председател на НС на Р България
Г-н Бойко Борисов – Министър-председател на Р България
Г-н Иван Вълков – Председател на ТК на НС на Р България
Г-н Симеон Дянков – Зам. мин-председател и министър на финансите
Г-н Ивайло Московски – Министър на ТИТС
Г-н Данчо Симеонов – Областен управител на Варна

Уважаеми Г-жи и Г-да,

Представяме Ви становище относно Стратегия за административна реформа.

Във връзка с появилите се информации в медиите, че Правителството има намерение да премести седалищата на ИАРА, ИАМА и ДП „ПИ” от София, съответно в гр.Варна, Бургас и Русе, изразяваме следното становище:

Ние не само приветстваме подобно намерение, но смятаме, че то напълно отговаря на нашите многогодишни очаквания, тези институции да бъдат децентрализирани. Считаме, че това решение не само е правилно, но и че то в голяма степен ще окаже положително въздействие върху развитието на морската индустрия – един сектор от икономиката, който през последните 20 години е напълно загърбен.

Убедени сме, че в сравнение с другите сектори, преместването на морските администрации ще се извърши най-бързо, най-лесно, без сътресения и с незначителни финансови разходи. Няма да е необходимо преместване на кадри от София, тъй като специалистите са по места.

ИАРА

Промишленият риболов и отглеждането на аквакултури са развити най-много в района на Южното черноморие. Преобладаващата част от рибарските пристанища са южно от н.Емине. Административният капацитет е значително по-голям. Това е резултат от повечето ангажирани с този бизнес хора в момента, както и от наследената традиция от съществуващите от преди години структури, осъществяващи дейности в областта на рибарството и експлоатацията на аквакултури.

Проблемите с незаконния улов на черноморска риба са предимно в района на южната черноморска граница. Наличието на основните морски гранични сили и средства и тяхното ръководство в гр.Бургас би помогнало изключително много на съответните контролни дейности, провеждани от ИАРА и ГДГП.

В Бургас е единственото специализирано учебно заведение за специалисти в този бранш.

Очакванията на населението от този район са ръководството на тази дейност да се премести в Бургас и това ще се възприеме като признание за хората от региона.

ИАМА

Истинска децентрализация има когато се пренасочват правомощия от управляващият център към периферията. В ИАМА е факт този процес през последните години. На регионалните директори са делегирани много от правомощията от Изпълнителния директор. Този процес вероятно ще продължи. В същото време, според нас, не може да се прекрати дейността изцяло в София. Единствената компетентна в сферата на водният транспорт административна структура в Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията е ИАМА. При пълното закриване на дейността ще се получи вакуум, който вероятно ще бъде запълнен от новосъздадена бюрократична структура. Една от основните дейности на ИАМА – международната дейност, до голяма степен е свързана с международната дейност на самото министерство, както и на МВнР и други администрации. В тази връзка считам, че в София трябва да има структура на ИАМА, но разбира се в много по-съкратен вариант. Т.е., според нас, съществуват два работни варианта:

1. Изпълнителният директор с много намален административен персонал, да остане в София, като се продължи процеса на делегиране на правомощия по места;

2. Да се премести в Бургас или Варна.

Предимствата, несъмнено, са в полза на Варна:

- въпреки, че правомощията на Администрацията се разпространяват в цялата страна, след като няма да бъде ситуирана с столицата, трябва да бъде в регион с най-голям потенциал в тази сфера. Във Варна е съсредоточен по-голямата част от морския бизнес – Пристанище за обществен транспорт Варна, с всичките си терминали, както и регионалните и специализирани пристанища, обработват най-много товари. Добрите перспективи за развитие на Бургас не могат да бъдат контрапункт, тъй като тази положителна тенденция не би повлияла в обозримото бъдеще отрицателно за развитието на Варна (т.е. драстично пренасочване на товари от Варна към Бургас);

- кадровият потенциал е по-голям – както поради наличието на преобладаващият брой специализирани учебни заведения, така и значително по-голям брой специалисти, ангажирани в морския бизнес;

- във Варна има най-добри условия от гледна точка на сградно обезпечаване;

- едно евентуално преместване на обсъжданите институции не трябва да се разглежда като „разпределение на баницата“, но е ясно, че и в двата града е нормално да се ситуираща администрация. И при положение, че е нормално ИАРА да бъде разположена в Бургас, то следва ИАМА да бъде във Варна.

ДППИ

Ясно и категорично трябва да се разбере, че ДППИ не е изпълнителна агенция, т.е. държавна администрация с работещи в нея „държавни служители“. Това е предприятие, създадено по Търговският закон чл.62, ал.31, т.е. „публичен търговец“.

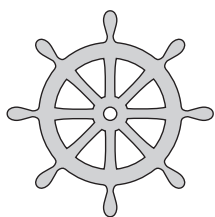
Основният извод от това е, че ако се обсъжда преместването на главното управление, водещо трябва да бъде дейността на предприятието. Тук не сме в хипотезата да подпомогнем някой район на България. Административното управление трябва да бъде в съсредоточието на дейността. А това са морските пристанища. От тях идват около 90% от приходите. Средствата по инвестиционната програма се влагат основно във Варна и Бургас. Административният капацитет е несравним с този на Русе, Лом и Видин.

При обсъждане на конкретното място и при равни условия за развитие на бизнеса има повече доводи за ситуиране във Варна:

- кадровият ресурс на Варна е по-добър (повече специализирани учебни заведения и по-развит морски бизнес);
- към момента, повече от половината на щатният състав на Предприятието е във Варна. Освен функциите по управление на инфраструктурата, ДП осъществява управлението на корабният трафик и осигурява морските комуникации;
- във Варна е най-големият сграден фонд, управляван от Предприятието, извън територията на пристанищата;
- географското положение също благоприятства този избор – Варна е разположена централно спрямо трите най-големи пристанища.

**16.05.2012г.
гр.Варна**

Идеал и действителност Истината боли, но тя лекува

Сто годишнината от „Балканската война” – 1912 – 1913 година, наречена война освободителна и обединителна е повод да се върнем към събитията от онези дни. А тези събития са резултат от несбъдналият се сан-стефански идеал. С изготвения проект за мирен договор с Турция след войната, Русия се съобразява с Цариградската посланическа конференция от декември 1876 год., с което и великите сили са съгласни за съединяването на автономни български области Тракия, Македония, Мизия, Добружа.

Никой от Великите сили не оспорва българския характер на въпросната територия, а само нейната големина. В спечелената война граф Игнатиев не предвижда никакъв компромис – „България ще бъде единна и неделима българска държава”. Обаче становището на Петербург е друго, което допуска компромис, за това в текста на подписания договор в Сан Стефано се добавя определението „прелиминален” т.е. временен. С този текст тихомълком се дават уверения на Лондон и Виена, че има готовност за повторно разглеждане на този договор. Още повече руските управници целенасочено изграждат репутацията на Русия като покровител, защитник и съюзник на балканските християни и славяни в Османската империя и отменят правната валидност, че договора ще има характер на „обикновен прелиминален протокол”. Русия постига целта си! Сан-Стефанският договор се приема с възторг и искрена благодарност, без да се знае неговата уловка – българите няма как да знаят, че Сансте-

фанският договор е временен и подлежи на неизбежна ревизия. И, изненадата! Гърция, Сърбия, Черна-гора, Румъния, Армения дори и Афганистан получават независимост, а България остава васално княжество на Турция. Тайното споразумение между Русия и Англия на 30 май 1878год. в Лондон фактически унищожава окончателно Санстефанския договор и представя постановленията на Берлинския конгрес, който за нас българите идва като гръм от ясно небе.

Ревизията на договора в Берлин моментално го превърна в символ на националното единство на България. Или някогашната идея за национално освобождение прерасна в идея за национално обединение. Сан-Стефанска България остава национален идеал, който се формира на несигурна основа, поради което се изражда в идея фикс. Ние попаднахме в капана на голямата илюзия, че нашето дело е справедливо. В края на краищата тази илюзия доведе до пропиляването на колосална енергия, до поредица от национални катастрофи и огромни страдания. След Берлинския конгрес, в българското землище се организират редица въстания и протести срещу разпокъсването на българските земи:

– Княжество България – васално и трубутарно, 63 752 кв.км. територия и население 2 000 000 души

– Източна Румелия – турска провинция с автономно управление – 32 974 кв. км. и население 818 951 души. Македония и Тракия са върнати на Турция. Ниш и Пирот са присъединени към Сърбия, а Северна Добруджа към Румъния.

За решаването на нашите проблеми, беше необходимо, създаването на боеспособна армия. Първо се въвежда задължителна военна служба от 21 до 40 годишна възраст. Към 1880г. имаме 31 000 армия, доставени са 80 и 100 милиметрови оръдия. Създава се български военноморски флот с 1 учебен корпус и 6 торпедоносца.

Внезапно Сърбия напада България със 120 000 армия, 400 оръдия. Независимо от това Сърбия е победена и на 9.12.1885г. в Пирот се сключва примирие. България узаконява своето Съединение и нараства като територия 96 720кв.км. и население над 3 000 000 души. Разбира се с цената на дадени свидни жертви. Първата крачка от обединението е направена.

Назряват условията за военен сблъсък с Турция за освобождаване на поробените братя останалите под турско иго. На 29 април 1912г. Сърбия и България сключват военна конвенция. България с 200 000 армия трябва да оказва помощ на Сърбия срещу Австро-Унгария, Турция и Румъния, а Сърбия със 150 000 срещу Турция и Румъния. На 16 май е подписана военна конвенция с Гърция. България ще действа срещу Турция с 300 000 армия, а Гърция със 120 000. Постигнато е споразумение с Черна Гора да участва във войната с 40 000 армия.

Благодарение на справедливия си характер войната се превръща във война на народа, като част от него се включва доброволно в бойния строй на БА и проявява изключителен героизъм. На 1 октомври 1912г. БА разполага с 599 879 души военно временен състав с бюджет 190 000 000 лв., 1 109 оръдия, 21 самолета, 14 кораба, 248 картечници и 349 376 автомати и пушки. Подкрепа получава от Македоно-Одринското опълчение в състав 13 670 души начело с ген. Н. Генов, и 93 чети. Главнокомандващ е цар Фердинанд, пом. ген. Савов, началник щаб Ив. Фичев (внук на големия майстор Кольо Фичето). На източното тракийско направление са съсредоточени:

- 1-ва армия на ген. В. Кутинчев (около 89 000 души) в района на Елхово.

- 2-ра армия на ген. Н. Иванов (над 100 000 души) в района на Харманли и Хасково.

- 3-та армия на ген. Р. Димитриев източно от Ямбол.

Общия фронт на българската армия е 120км. В района между Марица и Струма са формирани два отряда начело с ген. Ст. Ковачев. На македонския оперативен театър действа 7-ма Рилска дивизия начело с ген. Г. Тодоров.

С вихрени атаки на 11 октомври 1912г. е превзет Лозенград. На 16 и 20 октомври 1-ва и 3-та армия влизат в Бунархисар и Люлебургас. На 8 октомври са освободени Кърджали, Смолян, Девин, Якоруда, Разлог, Неврокоп, Серес, Драма и Кавала.

7-ма Рилска дивизия освобождава Горна Джумая, Кресна, Щип, Кочани, Демирхисар. Кемал Паша – везира на Турция иска примирие, Фердинанд отговаря: „Мирът ще се диктува в Цариград”.

На 5 и 6 ноември 1912 г. неуспешно се атакува Чаталджанската укрепена линия, загиват 8 000 – 9 000 души. Тук подла роля изиграва сръбския министър-председател Пашич, под предлог, че в Цариград следва да влязат само български войски начело с цар Фердинанд – изтегля своя военен контингент и го дислоцира в Македония за бъдещо завладяване на тези земи.

На 7 и 8 ноември са овладени Гюмюрджина и Дедеагач – Евер Паша се предава. На 20 ноември 1912г. балканските съюзници и Турция сключват примирие. На 3 декември в Лондон е открита конференция за подписване на мирния договор. Турция шикалкави.

На 21 януари 1913г. военните действия са подновени. При Булаир и Шаркьои са нанесени тежки загуби на турските войски.

На 13 март 1913г. българските войски след успешни атаки влизат в Одрин. Пленени са военни трофеи и 14 генерали, начело с Шукри Паша.

На 1 април 1913г. е сключено споразумение за прекратяване на военните действия между България и Турция. А на 21 март 1913г. е взето решение да не се атакува повече Чаталджа.

През януари 1913г. България изтегля войските си от Македония и ги изпраща в Източна Тракия. В резултат на това Сърбия завзема Неготин, Гевгели и Дойран, а Гърция – Гюмюрджина и др. На 19 май 1913г. Сърбия и Гърция подписват съюзен договор за взаимна помощ срещу България. На 1 юни новото правителство на д-р Ст. Данев е привърженик на провеждането на твърд курс по отношение на Сърбия и Гърция. Нарушено е споразумението за безспорните и „спорни“ територии в Македония. Явно подлите съюзници следва да се накажат. Цялата българска войска е дислоцирана на западната граница както следва:

1-ва армия на ген. В. Кутинчев е разположена в района Видин-Берковица

2-ра армия на ген. Н. Иванов е насочена срещу гръцката армия по линията Дойран-Кавала.

3-та армия на ген. Р. Димитриев – в района Сливница-Цариброд-Трън

4-та армия на ген. Ковачев – срещу сръбската армия в направление Радовина-Кочани, Щип.

5-та армия на ген. Ст. Тошев – в района Кюстендил – Радомир

Оголени са Румънския и Турския райони. Общата численост наброява 500 000 души срещу обединените сили на противника от 1 277 000 души (Сърбия, Гърция, Черна Гора, Румъния, Турция).

На 16 юни 1913г. България започва военни действия срещу Сърбия и Гърция. На 18 юни ген. Савов е заставен да заповяда на 2-ра и 4-та армия да се изтеглят на изходни позиции. След това командването поема ген. Р. Димитриев. Но прекратяването на военните действия е невъзможно. 4-та армия нанася поражение на сръбските войски, но е принудена да се оттегли на изходни позиции.

На 19 юни гръцката армия превзема без бой Драма и Ксанти. В началото на

юли боевете се пренасят в Кресненското дефиле – напълни обкръжено от българите. Но заповедта за оттегляне спасява гърците.

На 27 юни Румъния обявява война на България подтиквана от една велика сила, окупира Южна Добруджа и се предвижва към София.

На 30 юни турската армия преминава линията Мидия-Енос, окупира Одринска Тракия и превземат Одрин, като жестоко се разправят с българското население. До тук изложих военните аспекти на войната, в която българския войник прояви чудеса от героизъм. Подлостта която проявиха нашите съседи беше наказана в следващата война. И все пак загубихме – но бяхме победени на масата, а не в битки на бойното поле. От географска гледна точка – Балканският полуостров е с площ колкото Пиренейският полуостров, но там има две държави. На Балканския са 13 държави и половината от тях живеят с манията за „Велики“. Всяка от тях се стремеше да заграби нещо от другия.

За 134 години от създаването на Третата българска държава, от Княжество България с 63 752 кв.км., само след 7 години увеличи територията си на 97 720 кв.км. След Първата световна война България е със 103 000 кв.км, а през 1940г. – със 111 000 кв.км. Това мъчително увеличаване на територията ни е свързано с безкрайния героизъм на българския войник с хиляди осакатени и убити по бойните полета. Това, че България не успя да защити своите идеали и да спечели достоен за нея мир, съвсем не означава, че тя е виновна и неправа.

В историята правото и силата често пъти се разминават. И на езика на литературата за девиза на Хамлет „Или всичко или нищо“ и на Макиавели „Целта оправдава средствата“ доведоха до непоправими беди на всички балкански народи.

Отзиви:

Блестящите победи на българската армия получават широк отзвук в Европа и света. Аз ще се спра само за отзвука на френския вестник „Матен“ – „Български торпедоносец ли е този, който е потопил турски крайцер „Хемидие“ в района на н. Калиакра.

„Българските торпедоносци потопиха турския крайцер „Хамидие“. Техните екипажи са подготвени от френски офицери“. Ще бъде голяма несправедливост да не се подчертае този военен факт, който прави чест на малкия български флот.

„Резултатите от атаката на торпедоносците са брилянтни. Вярно, че „Хамидие“ не беше потопен на място, но той е поставен извън битката и е потопен в Златния рог. За турския флот, той е загубен така, както би бил загубен, ако беше останал потопен в Черно море.

Адмирал Пол Пишон командващ българския военноморски флот 1896-1908г.: „През последните месеци аз непрекъснато живях с мисълта на българската нация. Никой извън вашите граници не се е радвал повече от мен при новината за вашите победи, нито е страдал както аз за героичните жертви, които са дадени.“

Уверявам ви, че много съжалявам, че Негово Величество не се реши да ме върне в началото на войната на моя пост в българския флот, защото аз щях да бъда щастлив, както и горд да дам своя скромнен принос за успехите на българската армия.

В личен план – запомнил съм за мой прадядо, който е участвал във войната и е награден с медал, да е разказвал на моите роднини как се е предпазвал от избухващите противникови снаряди на бойното поле. В смисъл – когато падне снаряда той прави обемиста дупка в земята и се пръска на стотици шрапнели, които излитат под 45 градуса. Тогава той е залягат плътно на земята, отломките не са го докосвали и така е оставал невредим.

В заключение, ние младото поколе-

ние сме благодарни на нашите деди, че в 134 години от Третата българска държава не позволиха на чужд крак да стъпи на българската територия. Слава Вам!

Колкото до Република Македония – нашата сестра, съгласно етническата характеристика около периода на Балканската война и като се вземе предвид тяхното национално самосъзнание е както следва:

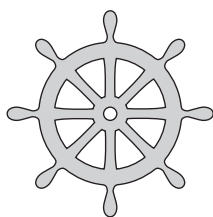
Турци –	499 204 души
Българи –	1 181 336 души
Гърци –	228 102 души
Цигани –	54 557 души
Сърби –	700 души
Евреи –	67 840 души

Видимо е преобладанието на българският етнос, за който майка България води изтощителни войни. В най-новата ни история – тези българи изведнъж станаха македонци, със свои вождове Филип и Александър Македонски – с издигнатият огромен паметник нему в Скопие. Тази сестра продължава да ни краде историята, а в последно време да ни подлива вода и за спасените от България евреи. Не е ли време да я забравим въобще?

Ние, младото поколение, повече не желаем да ни се натяква кой ни е поробил, кой ни е освободил. Това накърнява нашето самочувствие на нация умна, трудолюбива и безкрайно много обичаща своето красиво отечество.

капитан I ранг о.р. инж. П. Тумбев

50 ГОДИНИ ОТ ПОСТЪПВАНЕТО НА ВИПУСК 80-ТИ ВНВМУ „Н. Й. ВАПЦАРОВ” (1961-66 г.)

Класно отделение 101 – Навигатори за ВМС		
	Атанас Колев Атанасов	19.12.1943, с. Изворско, Хасковско. ВМС: МПК-Созопол; ВКР в Бургас, Началник ВКР-ВМФ; Началник управление ГЩ-БНА (ВКР). Кап. I ранг о.р. Пенсионер, живее във Варна.
	Богомил Колев Бонев	27.08.1942, с. Каспичан, Шуменско. ВМС: Дивизион ПЛ; Командир взвод и рота ВНВМУ; Хидрографска служба-ВМС; Курс ВМА Ленинград, СССР. Кап. I ранг о.р. Пенсионер, живее във Варна.
	Ботьо Марков Ганчев	02.09.1942, с. Градина, Великотърновско. ВМС: Кап. лейт. о.р. БРП: От 1977 г. в Параходство БРП-Русе като капитан, зам. директор експлоатация. Работи като капитан в частни фирми. Пенсионер, живее в Русе.
	Васил Николов Василев	11.01.1943, Ямбол. ВМС: Дивизион тралчици-Бургас, 1 ОДПЛК-Варна, преподавател артилерия ВНВМУ; флагмански специалист Щаб ВМФ. Кап. I ранг о.р. БМФ: плава като пом. капитан. Пенсионер, живее във Варна.
	Васил Филипов Цолчовски	14.01.1944, с. Борован, Врачанско. ВМС: МПК-Созопол; Комендант пристанище Варна. Кап. II ранг о.р. Починал през 1995 г.
	Веселин Василев Райков	23.04.1943, Ловеч. ВМС: МПК-Созопол; ОД ВМС. Кап. II ранг о.р. БМФ: Плава като пом. капитан. Починал.
	Георги Динев Динев	19.02.1941, с. Тенево, Ямболско. ВМС: ТЩ-Варна; Флагмански миньор ВМБ-Варна; командир дивизион ТЩ-Балчик. Кап. II ранг о.р. Починал през 1991 г.
	Евгени Борисов Христов	11.12.1942, с. Долно Минево. ВМС: Командир БЧ и комсомолски секретар на БТЩ-Бургас; ЗКПЧ дивизион РКА-Созопол; преподавател партийно строителство във ВНВМУ; началник отдел „Социология” към ГлПУНА (същото по-късно Управление „Социологически проучвания на БА” към ГЩ). Кап. I ранг о.р. Пенсионер, живее в София.

	Захари Димитров Димитров	15.07.1943, Провадия. ВМС: Командир ТКА-Созопол; командир РКА; флагмански щурман на Бригадата катери в Созопол. Кап. I ранг о.р. Починал през 2010 г.
	Иван Колев Брадов	01.10.1942, с. Паскалево, Добричко. ВМС: 1 ОДПЛК; ХР ВМБ-Варна; флагмански щурман ВМБ-Варна; зам. началник ХС-ВМС. Кап. I ранг о.р. БМФ: Началник картографско отделение БМФ. Пенсионер, живее във Варна.
	Иван Лозанов Филипов	14.05.1943, София. ВМС: 1 ОДПЛК (БЧ-3 СКР „Дръзки“); политотдел ВМФ; завършва философия в СУ „Кл. Охридски“; преподавател, по-късно Началник катедра „Обществени науки“ във ВВМУ „Вапцаров“ доцент, доктор кап. I ранг о.р. Пенсионер, живее във Варна.
	Михаил Борисов Мишев	25.05.1943, Казанлък. ВМС: дивизион ПЛ; РУ-ГЩ МНО. Кап. I ранг о.р. Починал през 1989 г.
	Ташо Славов Ташев	08.09.1942, Каварна. ВМС: Пом. командир и по-късно командир на десантен кораб в Бургас; командир дивизион Десантни кораби в Атия. Кап. I ранг о.р. Пенсионер, живее в Добрич.
	Христо Василев Цанев	02.04.1942, с. Горица, Търговишко. ВМС: МПК-Созопол; ДК-Бургас; Щаб ВМС. Кап. I ранг о.р. БМФ: Плава като пом. капитан. Пенсионер, живее във Варна.
Класни отделения 102 и 103 – Навигатори за гражданския флот		
	Александър Цветков Първанов	15.08.1943, Монтана. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1974 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ. Участва в изработване на Наредбата за компетентност на морските лица; Автор на пет морски книги. От 1977 г. зам. началник ДИК-Варна; през 79 г. – следдипломна квалификация по международно морско право; от 1998 г. е ръководител на направление „Квалификация и регистрация на морските лица“ при ИА „МА“ - Варна; Зам. началник ИА „МА“-Варна. Награден с трудови ордени. Живее във Варна.
	Ангел Манолов Колчев	29.03.1943, с. Горна Василица, Софийско. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1973 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; Началник Фериботен комплекс-Варна. Освободен през 2000 г. Пенсионер, живее във Варна.

	Атанас Димитров Панчаревски	02.05.1943, с. Изворите, Благоевградско. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1972 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ. Освободен от ПБМФ през 2004 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Атанас Петров Великов	03.12.1942, с. Ряхово, Русенско. БРП: плава като капитан на кораби от БРП; зам. директор БРП-Русе. Пенсионер, живее в Русе.
	Благой Костов Вангелов	30.08.1942, Плевен. БМФ: плава като пом. капитан; преподавател в Морската учебна школа към СО „Воден транспорт“. Пенсионер, живее във Варна.
	Валентин Иванов Бойчев	28.03.1944, Разград. Изключен през 1963 г. поради слаб успех.
	Богдан Димитров Николов	02.08.1942, Добрич, БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1974 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; пилот в пристанище Варна. Освободен 2003 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Борис Петров Колев	22.02.1942, Варна. БМФ: плава като пом. капитан, специалист в отдели „Сигурност на корабоплаването“; „Контейнерни превози“-БМФ; ВТО „Корабоимпекс“. Пенсионер, живее във Варна.
	Борислав Христов Цветков	03.09.1943, с. Долни Луковит, Плевенско. БМФ: плава като пом. капитан и капитан; диспечер и началник отдел в БМФ; инструктор в отдел Транспорт в ОК на БКП-Варна. Завършва Дипломатическата академия към МИД-Москва; помощник на I секретар на БКП-Варна; директор на Института по Воден транспорт. Пенсионер, живее във Варна.
	Владимир Николов Гунев	02.06.1942, с. Телиш, Плевенско. Изключен през 1962 г. по политически причини.
	Генчо Веселинов Генчев	11.10.1943, с. Градище, Плевенско. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1984 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; Околосветски рейс с м/к „Гоце Делчев“ 88-89 г. Освободен от ПБМФ 2002 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Димитър Николов Мавров	11.09.1943, Скопие, Македония. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1980 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; назначен на различни ръководни длъжности в ПБМФ, а от 1989 до 1992 г. е генерален директор на ПБМФ; отново капитан на кораб; от 1995 до 2000 г. е представител на ПБМФ в „Балкан енд Бляк Сий Шиппинг-Ко“ в гр. Анверс, Белгия; отново е капитан на кораб; от 2005 г. е капитан в резерв. Пенсионер, живее във Варна.

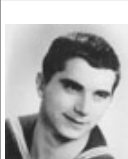
	Димитър Цветков Димитров	29.09.1943, с. Дерманци. Ловешко БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1979 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; Работи в ДСО „Воден транспорт”; От 1990 г. е назначен за суперинтендант в ПБМФ. Освободен от ПБМФ 2007 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Дончо Иванов Меледжиев	27.01.1943, Ямбол. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1972 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; представител на СО „Воден транспорт” в Сингапур. Освободен през 1994 г. Пенсионер, сега - директор фирма „Нептун менинг”. Живее във Варна.
	Енчо Манолов Якимов	09.07.1943, Стара Загора. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1972 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ. Освободен през 2000 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Желязко Танев Ъков	10.07.1943, Ямбол. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1981 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ – основно в Танкерен флот-Бургас и на чужди кораби. Освободен през 2004 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Живко Горчев Магдичев	15.12.1943, с. Станевци, Видинско. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1973 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; от 79 г. е началник на „Портови флот и пилотска дейност”-Варна; от 84 г. директор на ДПЧМВ; след това пак е капитан. Награден с трудови ордени. От 1999 до 2001 г. е председател на Българската Асоциация на морските капитани. Освободен през 2007 г. От 2010 г. е секретар в Морската камара. Пенсионер, живее във Варна.
	Иван Ламбов Петков	03.06.1942, Варна. БМФ и ДСП „Океански риболов”: Правоспособност КДП придобива през 1973 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ и ДСП „ОР” а също и на чужди кораби; пристанищен флот и пилот в пристанище Варна. Освободен през 1995 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Иван Матев Ненчев	21.04.1943, Сопот. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1976 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби в ПБМФ и на чужди кораби; по-късно преминава на ръководна работа в ПБМФ и Параходство „Балканшип”; От 1985 г. е на работа в МСКП „Интерлихтер” Будапеща. Награден с трудови ордени. Освободен през 1993 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Иван Пеев Воински	09.05.1942, с. Медово, Старозагорско. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1978 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; Представител на ПБМФ в Жданов, СССР (сега Мариупол, Украйна). Награден с трудови ордени; почетен работник на МТранспорта на НРБ и на СССР (1986 г.). Пенсионер, живее във Варна.

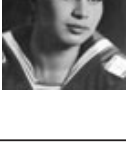
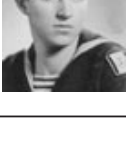
	Иван Петров Балканджиев	25.01.1943, с. Бутово, Велико Търновско. БМФ: плава като пом. капитан; Началник отдел дирекция „Фериботно плаване”-ПБМФ; Заемал е различни ръководни длъжности в СО „Воден транспорт”-Варна. Сега има частен бизнес. Пенсионер, живее във Варна.
	Илия Михайлов Вангелов	13.06.1942, Варна. БМФ: През 1970-1991 г. работи в ДСП „Океански риболов”. Правоспособност КДП придобива през 1980 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби в ДСП „Океански риболов” и в ПБМФ. Награден с трудови ордени. Освободен е през 2001 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Костадин Янков Николов	12.02.1942, с. Крумово, Пловдивско. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1972 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби. Освободен от ПБМФ през 2003 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Манол Георгиев Манолов	03.11.1942, Бургас. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1973 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби; От 1975 е пилот в пристанище Бургас, от 1985 до 1989 г. е Директор на пристанище Бургас; През 1990 г. е избран за народен представител в VII ВНС; От 1993 г. е капитан на ро-ро кораб „Преслав”. Освободен от ПБМФ през 1999 г. През 2005 отново е Изпълнителен Директор на пристанище Бургас. Пенсионер, живее в Бургас.
	Марин Илиев Делистоянов	24.04.1943, Разград. БМФ: Преминава на работа в ДСП „Океански риболов”. Пенсионер, живее във Варна.
	Марко Цонков Ванков	12.01.1944, с. Хирево, Габровско. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1974 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби в ПБМФ; Освободен през 1972 г.; Старши асистент по корабно товарно дело в катедра „Морска практика” при ВВМУ; преподавател БМКЦ; Плава на кувейтски танкери. Сега е на брегова работа в Кувейт.
	Мирослав Василев Насалевски	16.02.1944, Варна. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1974 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ. Освободен през 2001 г. Починал през 2012 год..
	Найден Георгиев Никулкин	19.04.1943, с. Якоруда, Благоевград. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1975 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби; капитан е на най-големия български кораб – м/т Хан Аспарух. Освободен през 2002 г. Починал през 2003 г.
	Ненчо Димитров Стрелчев	07.06.1943, Варна. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1978 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби. Освободен през 2004 г. Пенсионер, живее във Варна.

	Николай Милчев Врабевски	12.12.1943, с. Лесидрен, Ловешко. БМФ: КДП, плавал и на чужди кораби; пилот в Пристанище Варна. Пенсионер, живее във Варна.
	Пенко Серафимов Перчев	21.04.1943, с. Ново село, Видинско. БМФ: плава като пом. капитан. Пенсионер, живее във Варна.
	Петко Иванов Русинов	09.09.1943, Созопол. БМФ и ДСП „Океански риболов” - Бургас, Завършва „Външна търговия”. Директор на ДСП „Океански риболов”. Бизнесмен, живее в Лондон.
	Петър Иванов Стайков	16.01.1943, Варна. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1972 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ; пилот в пристанище Бургас. Освободен през 1993 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Румен Кирилов Атанасов	05.04.1943, с. Войвода, Шуменско. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1985 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби. Освободен през 2004 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Румен Стефанов Генчев	30.04.1943, Варна. БМФ: плава като пом. капитан. Пенсионер, живее във Варна.
	Стефан Наумов Йорданов	23.09.1943, с. Кардам, Добричко. БМФ: Плава като пом. капитан. По късно преминава на работа в МВНР на дипломатическа работа, посланик в Румъния. Пенсионер, живее във София.
	Стоян Атанасов Петров	30.01.1943, Добрич. БМФ: плава пом. капитан; дълги години работи в ДИК-Варна. Пенсионер, живее във Варна.
	Теню Желев Тенев	01.06.1943, с. Гледка, Хасковско. БМФ: Преподавател в МУШ и БМКЦ. Правоспособност КДП придобива през 1978 г. Плава като капитан на различни кораби в ПБМФ и на чужди кораби; Първи капитан обучен в Англия за обучаващ на радарния тренажор закупен от СО „Воден Транспорт” (ПБМФ Варна) – преподавател във ВУЦ към ДСО „ВТ”. Освободен от ПБМФ през 1996 г. Пенсионер, живее във Варна.

	Янаки Христов Бараков	10.07.1943, Елхово. БМФ: Загинал като старши пом. капитан на м/т Лом при сблъскването му със съветския сухотоварен кораб Моздок на 13 януари 1972 г. пред пристанище Одеса (заедно с капитана на кораба кдп Бончев и всички други помощници, радистите и вахтените на мостика, включително и съпругата на втория помощник капитан в сватбения им рейс - всичко 9 човека).
	Янко Николов Димов	20.04.1943, Варна. БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1972 г. Плава като капитан на различни кораби към ПБМФ; Пълномощник на ПБМФ в гр. Роцок, ГДР (сега Германия); СО „Воден транспорт“ Варна; дирекция Ро-Ро към СО „МАТ“ София; по-късно капитан на Ро-Ро кораб. Освободен през 2003 г. Пенсионер, живее в София.
	Янчо Манолов Николов	14.12.1943, с. Бял бряг, Шуменско БМФ: Правоспособност КДП придобива през 1973 г. Длъжността капитан изпълнява на различни кораби в ПБМФ и на чужди кораби. Пълномощник на ПБМФ в гр. Роцок, ГДР (Германия); ръководни длъжности в ПБМФ; началник ДИК-Варна. Награден с трудови ордени и медал за заслуга към БНА. Председател на Асоциацията на морските капитани. Освободен през 2003 г. Пенсионер, живее във Варна.
Класно отделение 121 (в I-ви и II-ри курс и кл. отд. 122) – Корабни механици		
	Атанас Андонов Киндеков	17.12.1943, Пловдив. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Плава като механик. Напуска БМФ през 1970 г. Работи в завода за пишещи машини „Марица“ Пловдив. Пенсионер, живее в Пловдив.
	Атанас Дамянов Чираков	25.08.1942, с. Лесово, Ямболско. Изключен в края на 1961 г. по политически причини, дослужва в 1 ОДПЛК-Варна (електрик на СКР „Дръзки“). Завършва МЕИ-София, живее в Сливен.
	Бойчо Иванов Бойчев	18.10.1943, Бургас. БМФ: Плава като механик; След това работи в БКР-Бургас като инспектор, по-късно Началник БКР-Бургас. Пенсионер, живее в Бургас.
	Валентин Атанасов Папазов	18.01.1942, Варна. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1972 г. Длъжността главен механик изпълнява основно на големите пътнически кораби на ПБМФ. Освободен през 1980 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Валентин Веселинов Русев	24.08.1942, Варна. БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1972 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби в ПБМФ; СТФ-Варна; групов механик; супервайзор в Сингапур при строежа на влекачи; суперинтендант; от 1992 до 97 г. Председател на Надзорния съвет; от 1994 г. зам. генерален директор на ПБМФ по „Техническа експлоатация на флота“; след 1997 суперинтендант в дирекция „Старши суперинтенданти и суперинтенданти“ при направление „Техническа експлоатация на флота“. Освободен през 2001 г. Награден с трудови ордени. Починал през 2010 г.

	Величко Кирилов Маринов	02.06.1941, с. Тополовец, Видинско. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Плава като механик. През 1970 г. преминава на работа в Корабостроителен завод „Г. Димитров“, Варна като сдатъчен механик. По-късно – в завод „Вида“, Видин като енергетик; по-късно – преподавател в Техникума по корабостроене и корабоплаване „Кирил Халачев“, Варна. Пенсионер, живее във Варна.
	Георги Йорданов Колев	15.02.1943, Поморие. Изключен през 1963 г. поради слаб успех. Дослужва в дивизион МПК-Созопол.
	Димитър Динев Димитров	27.03.1942, с. Бял Извор, Старозагорско. ВМС: Механик десантен кораб-Бургас; Ремонтна база Созопол; ВМБ-Варна. Кап. II ранг о.р. БМФ: Плава като механик. Починал през 2006 г.
	Димитър Златев Майсторов	01.11.1942, Бургас, БМФ: Правоспособност механик I ст. придобива през 1985 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ и ДСП „Океански риболов“. Освободен през 1995 г. Работи в кувейтската танкерна компания КОТС; в частни български фирми като главен механик и суперинтендант. Пенсионер, живее в Бургас.
	Димитър Йорданов Величков	25.02.1941, София. ВМС: Механик влекач „Христо Ботев“ в ДОХР-Варна; механик ТЩ-Варна; ВМБ-Варна. Кап. II ранг о.р. Пенсионер, живее във Варна.
	Димитър Крумов Стамов	29.09.1943, с. Веселиново, Ямболско. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. ВМС: Механик учебен кораб „Вапцаров“; преподавател в катедра КСУ ВВМУ, по-късно в учебния отдел. Кап. I ранг о.р. Починал през 2005 г.
	Димитър Славов Миладинов	12.09.1942, с. Гиген, Плевенско. БРП после БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1977 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби. Освободен през 2004 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Димитър Стоянов Брандийски	09.01.1943, с. Оборище, Пазарджишко. ВМС: Механик кораб в ДОХР-Варна; командир ФТБ „Декилиташ“. Кап. II ранг о.р. Пенсионер, живее във Варна.
	Димитър Стоянов Димитров	25.12.1942, Стара Загора. БМФ: Плава на различни кораби като механик; по-късно преминава на работа в портови флот-Варна. Пенсионер, живее във Варна.

	Димитър Тодоров Игнатов	05.11.1942, Велес, Македония. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. ВМС: Механик група хидрографни кораби ХС-ВМС; хидрографен СКОЗ във ВМА Ленинград, СССР; Пом. началник Хидрографен отдел Щаб-ВМС. Кап. I ранг о.р. БМФ: Портови флот-Варна. Пенсионер, живее във Варна.
	Драгомир Кирилов Янев	24.04.1941, с. Окоп, Ямболско. Приет в кл. отд. 111 (корабостроене-корпусници), преминава в кл. отд. 121 в началото на 3-ти курс. ВМС: Командир ел. моторна група ПЛ; курс КСУ ВМА Ленинград, СССР; механик дивизион ПЛ; Технически отдел Щаб-ВМС. Кап. II ранг о.р. БМФ: От 85 г. Правоспособност механик I степен придобива през 1995 г., електро-механик – през 78 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ. Освободен през 2002 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Емил Георгиев Неделчев	24.10.1943, Харманли. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1974 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби. Освободен поради болест през 1994 г. Починал през 2011 год.
	Жечо Спасов Вълков	22.01.1943, Карнобат. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. ВМС: механик десантен кораб-Бургас, приема първия построен в Русе ДК 68-69 г.; механик БТЩ; главен инженер ремонтна работилница база Атия. Кап. II ранг о.р. БМФ: От 1986 г. механик на различни кораби, както и на чужди кораби (кувейтски и гръцки). Пенсионер, живее в Бургас.
	Кирил Стойчев Сапунджиев	12.11.1942, Елхово. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Плава като механик; с м/к „Васил Левски“ през войната 1967 г. между Израел и Египет е блокиран в Суецкия канал – Голямото горчиво езеро. По-късно преминава във ВТО „Трансимпекс“, Варна. Пенсионер, живее във Варна.
	Колю Василев Колев	01.01.1943, Варна. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Плава като механик; напуска през 69 г. Работи като инженер в Либия 2 години, после в завода за двигатели „Васил Коларов“, Варна, в специализирана лаборатория; през 1991 год. се връща в БМФ и плава като 2-ри механик. Напуска след инцидент с нападение на кораба, при който е ранен. Починал през 2009 г.
	Константин Стефанов Вагараков	27.09.1942, Пазарджик. БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1976 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ. Освободен през 2003 г. Пенсионер, живее в Бургас.
	Кръстьо Симеонов Геръовски	19.02.1942, Плевен. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. ВМС: механик БО; Командир взвод и рота ВНВМУ; Началник ЕИЦ ВМБ-Варна. Кап. II ранг о.р. Пенсионер, живее във Варна.

	Любомир Петров Димитров	26.06.1942, Варна. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Механик в ПБМФ; от 1972 г. на работа в МВР на различни длъжности, завършва службата си през 1997 г. като Директор Областно управление МВР - Варна, полковник. Пенсионер, живее във Варна, частен бизнес.
	Недялко Тенев Пенев	19.08.1943, Ямбол. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1971 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби. Освободен през 2003 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Никола Борисов Николов (сега Дековски)	26.11.1943, с. Лешница, Благоевградско, БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1974 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби; суперинтендант; Морска администрация – Бургас до 2009 г. Пенсионер, живее в Бургас.
	Николай Йорданов Мирчев	01.01.1943, с. Камен, Велико Търновско. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. ВМС: механик десантен кораб в Бургас, уволнява се 76 г. Кап. л-т о.р. Работи в Корабостроителен завод „Г. Димитров” - Варна. Пенсионер, живее в село Камен.
	Петър Горянов Венков	21.05.1942, София. БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1972 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби; Групов механик; старши суперинтендант. Награден с трудови ордени. Освободен през 2003 г., Пенсионер, живее във Варна, работи в частна буксирна компания.
	Румен Тодоров Тотев	14.05.1943, София. ВМС: механик ППК в ДОХР-Бургас; завършва специалност „Средства на автоматизирани системи за управление” с квалификация инженер по електроника в КВИР-ТУ-ПВО, Киев, СССР; научен сътрудник, началник секция ВНИИ-ГЩ София. Уволнен през 1991 г. Кап. I ранг о.р. Работи в частни фирми. Пенсионер, живее в София.
	Симеон Иванов Линчев	10.10.1943, Дупница. ВМС: механик МПК-Созопол; преподавател в старшинско училище. Кап. II ранг о.р. БМФ: плава като механик. Пенсионер, живее във Варна.
	Стефан Христов Нейколов	14.12.1943, с. Търничене, Старозагорско. ВМС: командир ел. моторна група СКР; командир взвод и рота във ВНВМУ; преподавател електротехника във ВНВМУ, д.т.н. Кап. II ранг о.р. БМФ: плава като ел. механик. Пенсионер, живее във Варна.
	Стоян Стойков Козарев	06.08.1943, с. Росица, Добричко. В кл. отд. 122. Изключен през 1962 г. поради слаб успех.

	Тодор Димитров Куртев	11.01.1943, с. Било, Добричко. ВМС: механик в ДОХР-Варна; командир взвод и рота ВНВМУ; Началник отдел „Кадри“ Щаб ВМС. Кап. I ранг о.р. Пенсионер, живее във Варна.
	Христо Иванов Василев	13.08.1942, с. Караш, Врачанско. ВМС: 1 ОДПЛК-Варна; КРЗ „Флотски арсенал“-Варна; УВРБЗ-МНО София. Кап. I ранг о.р. д.т.н. След уволнението си от ВМС (1992 г.) плава на чужди кораби (кувейтски танкер „Кифан“). Пенсионер, живее във Варна.
	Христо Тодоров Дамянов	19.07.1942, Русе. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БРП после БМФ: Плава като механик на кораб – в БРП и като главен механик. Починал.
	Цветан Атанасов Нинев	21.09.1943, с. Правешка Лакавица, Софийско. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. Завършва ВНВМУ през 1967 г. поради болест. БМФ: плава като механик, напуска през 1970 г. Работи в завода за автобуси „Чавдар“ Ботевград; зам. директор. Починал през 1978 г.
	Цветан Данаилов Цонков	05.04.1943, Лом. В I-ви и II-ри курс в кл. отд. 122. БМФ: Правоспособност механик I степен придобива през 1974 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ; През 1973-74 г. сдатъчен механик в КРЗ „Одесос“; след това отново главен механик. Освободен от ПБМФ през 1983 г. Пенсионер, живее във Варна.

Класно отделение 111 - Корабостроители-корпусници

	Анастас Вълканов Николов	31.07.1943, Бургас. Корабостроителен и кораборемонтен завод „И. Бояджиев“, Бургас; „Трансимпекс“, София; Министерство на транспорта; СО-МАТ-София, където стига до зам. генерален директор, след приватизацията – изпълнителен директор. Основава фирма за спедииторски услуги. Починал през 2010 г.
	Ангел Георгиев Владимиров	16.06.1942, с. Осеново, Варненско. Корабостроителен завод „Г. Димитров“, Варна (Варненска корабостроителница, сега Булярд-Варна). Пенсионер от 2005 г. Продължава да работи в Булярд-Варна. Живее във Варна.
	Велеслав Николов Лозенски	02.12.1943, Шумен. Корабостроителен завод „Г. Димитров“, Варна; БКР-Варна; Варненска корабостроителница; Морска администрация-Варна. Пенсионер от 2006 г., живее във Варна.

	Георги Григоров Ватралов	04.07.1943, с. Хаджи Димитрово, Старозагорско. Институт по корабостроене (НИПКИК); Корабостроителен завод „Г. Димитров“- Варна (Варненска корабостроителница, сега Булярд-Варна). Пенсионер от 2009 г., живее във Варна.
	Георги Николов Иванов	16.06.1942, с. Стефаново, Добричко. Корабостроителен завод „Г. Димитров“, Варна (Варненска корабостроителница, сега Булярд-Варна). Пенсионер от 2004 г. Продължава да работи до 2008 г. – в Булярд; МТГ „Делфин 1“, Варна. Живее във Варна.
	Георги Петков Титев	20.05.1943, Търговище. Корабостроителен завод „Г. Димитров“, Варна; КРЗ „Флотски арсенал“, Варна; СМК; Агрострой и Гражданска защита, Търговище. Пенсионер, живее в Търговище.
	Дончо Иванов Донеv	16.04.1943, с. Драгижево, Велико Търновско. Институт по корабостроене (НИПКИК); началник отдел АСУ в Изчислителен център по корабостроене, Варна; началник отдел „Административен“ и пом. директор в Института по хидро- и аеродинамика (ИХАД), Варна. Пенсионер от 2010 г. Продължава да работи в Института (сега Център). Живее във Варна.
	Драгомир Кирилов Янев	24.04.1941, с. Окоп, Ямболско. Приет във ВНВМУ в кл. отд. 111, прехвърля се в кл. отд. 121 в началото на 3-ти курс за механик във ВМС.
	Иван Атанасов Ганев	30.11.1942, Пазарджик. Учител в СПТУ по корабостроене „Ст. Павлов“, Варна. Пенсионер от 2001 г., живее във Варна.
	Иван Гьонов Иванов	19.05.1942, Казанлък. Корабостроителен и кораборемонтен завод „И. Бояджиев“, Бургас; Трансимпекс-София; през 1968 г. преминава на работа към научно-техническия отдел на Министерството на външните работи, по-късно преминава на дипломатическа работа; работи в посолствата на България в Австрия и Холандия, Починал през 1995 г.
	Константин Симеонов Господинов	04.03.1943, с. Суворово, Варненско. Корабостроителен завод „Г. Димитров“, Варна, Институт по корабостроене. Завършил второ висше образование КММ; работи в БМФ и др. частни фирми. Пенсионер от 2006 г., живее във Варна.
	Костадин Йосифов Йосифов	14.03.1943, Горна Оряховица. Институт по корабостроене (НИПКИК), от 1977 г. в Институт по корабна хидродинамика към ДСО „Корабостроене“, преобразуван през 1990 г в Институт по хидро- и аеродинамика към БАН, а от 1 юли 2010 г. в Център по хидро- и аеродинамика към Институт по металознание, съоръжения и технологии „Акад. А. Балевски“. Директор на Института от 1993 г.; ст.н.с. д-р . Живее във Варна.

	Кънчо Петков Бонев	03.11.1943, с. Нейковци, Габровско. ККЗ „Иван Димитров“, Русе; През 1968 г. се военизира и е военен представител в завода; старши инженер по новото строителство в Технически отдел-ВМФ; преподавател във ВНВМУ по ТУК; Морски отдел на ГЩ-БА. Кап. I ранг о.р. Уволнен през 1995 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Михаил Боянов Бъчваров	30.09.1943, Варна. Последователно учител и директор на Техникума по корабостроене и корабоплаване „Кирил Халачев“, Варна; началник учебен център при Кораборемонтен завод „Одесос“, Варна. Пенсионер от 2007 г. Продължава да работи като преподавател във ВВМУ. Живее във Варна.
	Михаил Тодоров Бояджиев	20.01.1943, Разлог. Институт по корабостроене (НИПКИК); Институт по воден транспорт; Кораборемонтен завод „Одесос“, Варна; д.т.н. Пенсионер от 2008 г., живее в Сейнт Питърсбург-САЩ и във Варна
	Панайот Пеев Зафиров	14.02.1941, с. Генерал Кантарджиев, Варненско. Корабостроителен завод „Г. Димитров“, Варна; БКР-Варна; Кораборемонтен завод „Одесос“, Варна. Починал през 1996 г.
	Стоян Димитров Симов	25.04.1943, Балчик. Институт по корабостроене (НИПКИК); Варненска корабостроителница; гост-преподавател в Технически университет – Варна. Пенсионер от 2006 г. Понастоящем работи като водещ одитор по разработване и внедряване на системи за качеството. Живее във Варна.
	Христо Иванов Калев (Кънев)	07.12.1941, Варна. Корабостроителен завод „Г. Димитров“, Варна; последователно е учител и директор на СПТУ по корабостроене „Ст. Павлов“, Варна; зам. директор на Техникума по корабостроене и корабоплаване „Кирил Халачев“, Варна. Пенсионер от 1998 г., живее във Варна.
	Христо Ценов Милов	27.11.1943, с. Галиче, Врачанско. Корабостроителен и кораборемонтен завод „И. Бояджиев“, Бургас; хладилен механик в ДСП „Океански риболов“; след сдаване изпити за КММ – механик в ДСП „Океански риболов“ и БМФ; Портови флот, Бургас. Починал през 1991 г.
	Янко Йорданов Водев	08.09.1943, с. Огнен, Бургаско. Корабостроителен и кораборемонтен завод „И. Бояджиев“, Бургас; помполит в БМФ, механик ЖБ работилница към БМФ. Пенсионер от 2003 г. Понастоящем развива частен бизнес. Живее в Бургас.

Класно отделение 112 – Корабостроители-механици

	Александър Атанасов Делистоянов	20.01.1944, с. Станчово, Благоевградско. Изключен през 1963 г. поради слаб успех. Завършва архитектура, Живее във Варна.
	Богдан Василев Угърчински	25.10.1943, г. Долни Дъбник. Учител в Техникум по корабостроене и корабоплаване-Варна (6 мес.), корабен механик в ИГ „Български търговски флот” – (3 г.). Специализира информационни технологии – ст.н.с, доктор на техническите науки. Работи и ръководи информационни служби в България и чужбина. Президент на консорциум от частни фирми (www.velgraf.biz). Професор хонорис кауза на Московския университет „М.В.Ломоносов”. Бизнесмен на България 2008 г. Живее в София.
	Върбан Петров Байчев	06.04.1943, Бургас. Корабостроителен и кораборемонтен завод „И. Бояджиев” Бургас. След това преминава на работа в партийните и държавни органи в гр. Бургас; последно – зам. кмет на града Починал през 2010 г.
	Георги Иванов Финджеков	01.03.1943, Пазарджик. Институт по корабостроене (НИПКИК), ст. н.с. д-р. Има сериозни разработки в областта на звуко- и шумо- изолациите. Преподавател в Технически университет-Варна и по-късно във ВВМУ, доцент. От 1995 до 2010 г. работи като доцент и началник на катедра във ВВМУ „Н.И. Вапцаров”. Пенсионер, живее във Варна.
	Димитър Георгиев Кърлиев	16.01.1943, с. Ново село, Хасковско. Корабостроителен завод „Г. Димитров” Варна. Починал през 2006 г.
	Димитър Георгиев Петков	20.08.1943, с. Кричим, Пловдивско. Корабостроителен завод „Г. Димитров” Варна. БМФ: От 1968 г. Правоспособност механик I степен придобива през 1988 г. Длъжността главен механик изпълнява на кораби към ПБМФ и на чужди кораби - и все още плава. Живее във Варна.
	Иван Неделчев Шинев	12.11.1943, Варна. Корабостроителен завод „Г. Димитров” Варна. ВТО „Корабоимпекс”, по-късно там директор на дирекция. Пенсионер, живее във Варна.
	Красимир Иванов Николов	10.03.1944, с. Славяново, Търговищко. Корабостроителен завод „Г. Димитров” Варна. БМФ: механик в портовия флот-Варна. Пенсионер, живее във Варна.

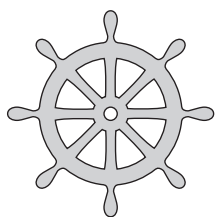
	Любомир Живков Георгиев	30.03.1943, с. Орсоя, Монтанско. Работи в Корабостроителен завод – Варна като технолог, тех. ръководител, началник ОТКК, Началник обособено комплексно производство (ОКП-2), Зам. директор по производствените въпроси, Главен инженер КРЗ „Одесос“ АД Варна. Починал през 2010 г.
	Никола Георгиев Андреев	10.06.1942, с. Цар Самуил, Силистренско; Корабостроителен завод „Г. Димитров“ Варна; Директор на завода. Починал 1987 год.
	Никола Славчев Сариев	26.06.1943, Момчилград. Институт по корабостроене (НИПКИК); по-късно в Корабоимпекс. Починал.
	Павел Генов Рашев	21.06.1942, с. Попица, Врачанско. Корабостроителен завод „Г. Димитров“ Варна, по-късно началник цех. БМФ: Плава като механик. Пенсионер, живее във Варна.
	Петър Емилов Тончев	21.08.1943, Лом. Кораборемонтен завод „Одесос“ Варна. БМФ: от 1977 г. Правоспособност механик I степен придобива през 1983 г. Длъжността главен механик изпълнява на различни кораби към ПБМФ. Освободен през 1990 г. Пенсионер, живее във Варна.
	Румен Костов Андонов	21.10.1943, Враца. Институт по корабостроене (НИПКИК) Варна. След 1972 год – инженер в завод в гр. Враца. Пенсионер, живее във Враца
	Светослав Илиев Юрекчиев	30.11.1942, Провадия. Корабостроителен завод „Г. Димитров“ Варна: БМФ: от 1966 г. Правоспособност механик I степен придобива през 1972 г. Длъжността главен механик изпълнява различни кораби в ПБМФ; групов механик; през 1970 г. за спасяване на съветска подводница награден с орден „За заслуги към БНА“; 1980-85 г. зам. директор завод „Чайка“ -Варна; отново главен механик. Освободен през 1991 г. Плава на кораби на частни корабособственици. Пенсионер, живее във Варна.
	Стефан Янков Кудин	14.10.1943, с. Широка лъка, Смолянско. Институт по корабостроене (НИПКИК) Варна. Пенсионер, живее във Варна.
	Тинко Станчев Колев	14.10.1943, Добрич. Учител в Техникума по корабостроене и корабоплаване – Варна. Пенсионер, живее във Варна.

	Тодор Иванов Кюркчиев	21.04.1943, с. Якоруда, Благоевградско. Преподавател в Професионално училище по корабостроене, по-късно в Техникума по корабостроене и корабоплаване. Работи и в строителния флот. Пенсионер, живее във Варна.
	Христо Иванов Досев	24.08.1942, Елена. Корабостроителен завод „Г. Димитров“ Варна; Институт по корабостроене (НИПКИК); ДСО „Корабостроене“; частна кораборемонтна фирма като главен инженер. Пенсионер, живее във Варна.
	Христо Стоянов Иванов	07.10.1943, Варна. Корабостроителен завод „Г. Димитров“ Варна. БМФ: от 1966 г., Правоспособност механик I степен придобива през 1983 г. Длъжността главен механик изпълнява различни кораби към ПБМФ и на чужди кораби. Освободен през 2003 г. Пенсионер, живее във Варна.
Изпратени за обучение в Каспийското Висше Военно-Морско учи-лище „Сергей М. Киров“, гр. Баку, СССР, за офицери-ракетчици. Прекратено обучението им след II курс и освободени от БНА в края на 1963 г.		
	Александър Костадинов Димчев	25.08.1942, с. Бяла, Варненско. Живее във Варна
	Богдан Борисов Караденчев	03.02.1943, с. Асеновци, Плевенско. Продължава да учи в СССР за нуждите на Водния транспорт. Пристанище Варна – началник отдел, по-късно зам. директор и директор; Зам. председател на ОНС-Варна; Кмет на район Аспарухово; Кмет на Варна. Пенсионер, живее във Варна, Зам. кмет на Варна от 2012 год.
	Бранимир Грозданов Добрев	05.04.1944, Сливен. Пенсионер, живее в София
	Васил Петров Димитров	21.11.1943, Варна. Продължава образованието си в СССР, за нуждите на БМФ. Началник отдел „Свързочен“ в БМФ. Пенсионер, живее във Варна, частен бизнес
	Венелин Георгиев Узунов	16.07.1943, Плевен. Изключен през 1962 поради слаб успех. Живее в Плевен
	Веселин Паунов Филипов	08.01.1943, с. Брегово, Пловдивско. Изключен през 1962 г. поради слаб успех. Живее в Пловдив
	Вълкан Цветков Цветков	10.01.1943, с. Бързица, Варненско. Пенсионер, живее в София
	Георги Русинов Ребров	15.01.1943, Елхово. Пенсионер, живее в Пловдив

	Господин Тодоров Тодоров	22.01.1943, с. Комунари, Варненско. Пенсионер, живее в София
	Григор Стефанов Хинов	09.01.1943, Велико Търновско. Пенсионер, живее във Велико Търново
	Димитър Маринов Тончев	11.05.1943, Оряхово. Починал
	Димо Димитров Димов	23.07.1943, с. Бисер, Хасковско. Пенсионер, живее в София
	Добрин Денев Добрев	26.03.1943, с. Плачковци, Габровско. Пенсионер, живее във Велико Търново
	Иван Генчев Димитров	21.06.1943, Чирпан. Пенсионер, живее в Пловдив
	Йордан Георгиев Фотев	09.04.1943, Плевен. Продължава да учи в СССР за нуждите на Водния транспорт. Живее в Одеса, Украйна
	Йордан Митев Генев (Йорданов)	08.10.1943, Хасково. Пенсионер, живее в Хасково
	Йосиф Тодоров Марков	30.10.1943, Сливен. Пенсионер, живее в Сливен
	Камен Димитров Тодоров	08.07.1943, Севлиево. Зам. директор на РТЦ-Варна. Пенсионер, живее във Варна
	Кирил Тодоров Киряков	25.01.1943, София. Починал
	Любомир Василев Маслиников	07.06.1943, Бургас. Продължава да учи в СССР Корабна радиоелектроника за нуждите на Водния транспорт. Починал през 1973 г. при нещастен случай (битов инцидент).
	Милан Кирилов Мартинов	09.07.1942, Плевен. Починал

	Митко Добрев Георгиев	26.07.1943, с. Кривини, Варненско. Диспечер РВД-летище Варна. Пенсионер, живее във Варна, частен бизнес
	Младен Ганев Минчев	15.07.1943, Разград. Пенсионер, живее в Разград
	Николай Асенов Ачков	16.07.1942, София. Починал
	Николай Иванов Косев	27.05.1943, Хасково. Пенсионер, живее в Хасково
	Николай Станев Петров (Амзов)	14.11.1943, с. Свети Петър, Видинска. Пенсионер, живее във Видин
	Огнян Трайков Стоилов	1942, София. Пенсионер, живее в София. Неизвестно защо е изтърван в списъка на випуска в издадените „Алманаси на възпитаниците на Морско училище” - издания 2001 и 2006 година.
	Павел Боянов Владимиров	01.07.1941, с. Церов, Софийско. Продължава да учи в СССР за нуждите на Водния транспорт. Работи в Пристанище Варна. Пенсионер, живее във Варна
	Петко Кънчев Кънчев	24.12.1943, Бяла, Русенско. Пенсионер, живее в София
	Петър Галитионов Серев	25.02.1944, Пазарджик. Живее в САЩ
	Петър Дамянов Кирилов	31.05.1943, с. Гроздьово, Варненско. Отново влиза курсант във ВНВМУ през 1965 г. направо в III-ти курс, профил навигация (кл. отделение 301). Завършва през 1968 г. ВМС. Починал.
	Първан Марков Маринов	13.02.1943, Созопол. Продължил учението си в СССР за нуждите на Водния транспорт. Пристанище Варна – началник отдел, по-късно директор. Пенсионер, живее във Варна, частен бизнес

	Румен Симеонов Симеонов	09.10.1943, Варна. Продължил учението си в СССР за нуждите на Водния транспорт. Работи в Министерството на Транспорт – специалист, по-късно зам. началник ДИК-София. Пенсионер, живее в София, частен бизнес
	Светлозар Крайчев Петров	04.05.1944, с. Горна Митрополия, Плевенско. Починал
	Стамен Георгиев Георгиев	10.11.1942, с. Желязна, Монтанско. Пенсионер, живее в София
	Станю Райков Станев	30.08.1943, с. Гложене, Ловешко. Пенсионер, живее в София
	Стефан Василев Аврамов	15.04.1943, Нови Пазар. Пристанище Варна – началник отдел, по-късно зам. директор. Пенсионер, живее във Варна, частен бизнес
	Стефан Иванов Филчев	03.11.1943, Бургас. Пенсионер, живее в Бургас
	Стефан Цанов Маринов	08.05.1943, с. Български извор, Ловешко Изключен по здравословни причини. Живее в Ловеч
	Стойчо Петров Стефанов	07.12.1942, с. Мадара, Шуменско. Починал
	Страшимир Симеонов Урдарски	09.06.1943, с. Лешко, Благоевградско. Живее в чужбина
	Тодор Петров Стаменов	15.03.1943, София. Пенсионер, живее в София
	Христо Атанасов Градинаров	12.06.1942, Плевен. Пристанище Русе – зам. директор и по-късно директор; директор на „Дунарит” Русе. Починал през 2001 г.
	Христо Денев Христов	20.10.1943, Карнобат. Пенсионер, живее в Карнобат
	Цветан Славов Иликов	13.03.1942, Варна. Живее в чужбина

ВИПУСК 2007 – 2011 ГОДИНА

КОРАБОВОДЕНЕ ЗА ВМС

- 1.ГЕНАДИ СТЕФЧОВ КОНДОВ
- 2.САВА РУМЕНОВ МИТРАДЖИЕВ
- 3.ГЕОРГИ АЛЕКСИЕВ ГЕОРГИЕВ
- 4.ПЛАМЕН ВЕСЕЛИНОВ ВАСИЛЕВ
- 5.НИКОЛАЙ ЖИВКОВ СТАНЕВ
- 6.ИВО СТЕФАНОВ ПАНТЕВ
- 7.МИРОСЛАВ ДИМИТРОВ ДОБРЕВ
- 8.ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ ЯНЕВ
- 9.ЖЕЛЯЗКО ВЪЛЧЕВ ВЪЛЧЕВ
- 10.ГЕОРГИ КАЛИНОВ КАЛИНОВ

ВОЕННОМОРСКИ КОМУНИКАЦИОННИ И РАДИОТЕХНИЧЕСКИ СИСТЕМИ ЗА ВМС

- 1.ГЕОРГИ МИНЧЕВ БАРАКОВ
- 2.СТАНИМИР ЖЕКОВ ТЕНЕВ
- 3.ВЕНЦИСЛАВ ВЪЛЧЕВ ВЪЛЕВ
- 4.СТАНИСЛАВА ТОДОРОВА
СТЕФАНОВА
- 5.ИЛКО ГАНЧЕВ МАРИНОВ
- 6.МИЛЕНА ДИМИТРОВА ДИМОВА

КОРАБНИ МАШИНИ И МЕХАНИЗМИ ЗА ВМС

- 1.ГЕОРГИ РУМЕНОВ АЛЕКСАНДРОВ
- 2.ИЛИЯН ПЕТРОВ ИВАНОВ
- 3.ЖЕЧКО НИКОЛАЕВ ДИМИТРОВ
- 4.ТОДОР СТОЯНОВ ПЕТРОВ
- 5.БРАНИМИР АТАНАСОВ РУМЪНЕЦОВ
- 6.ПЕТЬО КЪНОВ ПЕТРОВ
- 7.ДОБРОМИР ДЕЯНОВ НИКОЛАЕВ

КОРАБОВОДЕНЕ – ОКС „БАКАЛАВЪР”

- 1.ВЕСЕЛИН ДРАГОМИРОВ ЯНЕВ
- 2.КОСТАДИН НИКОЛОВ СИМЕОНОВ
- 3.ИВАН ХРИСТОВ МИХОВ
- 4.СТАНИМИР ГОЧЕВ ДИМОВ
- 5.ГАЛИН ХРИСТОВ СТОЙЧЕВ
- 6.ИЛИЯ ХРИСТОВ СЕРГЕЕВ
- 7.ИВАН НИКОЛАЕВ ЧАЛЪКОВ
- 8.ДИМИТЪР ДИМИТРОВ

БАКЪРДЖИЕВ

- 9.ГЕОРГИ БИНЕВ ЖЕЛЯЗКОВ
- 10.ВЕНЕЛИН СПАСОВ МЕТОДИЕВ
- 11.РУСИ МИХАЙЛОВ РУСЕВ
- 12.ЦВЕТАН СТЕФАНОВ ЦЕКОВ
- 13.ПЕТЪР ВЛАДИМИРОВ СТОЙЧЕВ
- 14.ПЛАМЕН ИВАНОВ ВЛАЕВ
- 15.АЛЕКСАНДЪР ВЛАДИМИРОВ
ХРИСТОВ

- 16.КИРИЛ МАРЧЕВ КИРОВ
- 17.ЦВЕТОМИР ИВАНОВ ЦОНЕВ
- 18.ДИМИТЪР ИЛИЕВ ГЕОРГИЕВ
- 19.РАДОСЛАВ АТАНАСОВ ПЕТКОВ
- 20.СТАНИМИР ИВАНОВ ПАНОВ
- 21.КИРИЛ МАРИНОВ СТОЯНОВ
- 22.БОЯН НИКОЛАЕВ НАУМОВ
- 23.ДИМИТЪР ИВАНОВ ДИМИТРОВ
- 24.СТЕФАН ГЕОРГИЕВ ПЕНЕВ
- 25.ХРИСТИАН АВЕЛИНОВ АВРАМОВ
- 26.ЕМИЛ ИВАНОВ БОРИСОВ
- 27.ЮЛИЯН ЕМИЛОВ ВЪЛЧЕВ
- 28.ДИМИТЪР ПЕТРОВ АНГЕЛОВ
- 29.МАРИН МИРОСЛАВОВ МИРОНОВ
- 30.НИКОЛАЙ ЗАХАРИЕВ ДЖЕНДОВ
- 31.ВЛАДИМИР ПЕТРОВ ПЕТРОВ
- 32.МАРИЯН ТОДОРОВ ДИМИТРОВ
- 33.ТОДОР СТАНИМИРОВ НИКОЛОВ

34. КИРИЛ МАРИНОВ МАРКОВ
35. МАРИН АТАНАСОВ АНГУШЕВ
36. ТОДОР ПЕТКОВ ТОНЕВ
37. ГЕОРГИ СТЕФАНОВ ВЪРГОВ
38. ВЛАДИМИР НАСКОВ ЧОЛАКОВ
39. ЙОРДАН ВАЛЕНТИНОВ ИВАНОВ
40. ДЕЯН ЛЮБОМИРОВ НЕДЕЛЧЕВ
41. ВЛАДИМИР ГОШЕВ МИНЧЕВ
42. БОРИС СТОЯНОВ ДЖАКОВ
43. ТИХОМИР КИРИЛОВ ТОТЕВ
44. ТОДОР ВЕЛИКОВ ВЕЛИКОВ
45. СВИЛЕН МИРОСЛАВОВ СТАНЧЕВ
46. ПЛАМЕН ГАЛИНОВ ЧАПКЪНОВ
47. НАЧО ПЕТРОВ НАЧЕВ
48. ПЕТКО ВЛАДИМИРОВ ПЕТКОВ
49. ТОДО ГЕОРГИЕВ ТОДОРОВ
50. ХРИСТО АНГЕЛОВ АНГЕЛОВ
51. ИВО АНДРЕЕВ КЕРАНОВ
52. КИРИЛ ПАНАЙОТОВ БЛАГОЕВ
53. ДИМИТЪР ЛЮБЕНОВ ДИМИТРОВ
54. ЕМИЛ ДОБРЕВ МИНЧЕВ
55. ДИЛЯН СВЕТОСЛАВОВ
ДИМИТРАНОВ
56. ДАМЯН РОСЕНОВ ДИМОВ
57. АЛЕКСАНДЪР ДАРИНОВ ХРИСТОВ
58. АЛЕКСАНДЪР ИВОВ ПОАКОВ
59. ГЕОРГИ НИКОЛАЕВ КАРАИВАНОВ
60. ЦВЕТАН ПЛАМЕНОВ БЕЛЧЕВ
61. АЛЕКСАНДЪР ХРИСТОВ ЖЕЛЕВ
62. АНДРИАН НЕДЕЛЧЕВ СТОЙКОВ
63. ГЕОРГИ ЮРИЕВ ТАНЧЕВ
64. СТЕФАН ХРИСТОВ СТОЯНОВ
65. ВЛАДИМИР АТАНАСОВ НЕНОВ
66. ДИНКО СТОЯНОВ АНГЕЛОВ
67. ДИМИТЪР КРАСИМИРОВ
ДИМИТРОВ
68. НИКОЛАЙ ПЛАМЕНОВ ИВАНОВ
69. КРАСЕН ПЕТРОВ НЯГОЛОВ
70. РУМЕН ГЕОРГИЕВ СТАНКОВ
71. ПЕТЪР ГЕОРГИЕВ ПЕЙЧЕВ
72. НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ ВЪЛЧЕВ
73. ВЕСЕЛИН ИЛИЯНОВ ПЕЕВ
74. ВАЛЕНТИН ВЪЛКАНОВ ТОМОВ
75. КРАСИМИР СВЕТЛАНОВ СТОЯНОВ
76. СТАНИСЛАВ АНГЕЛОВ ТОДОРОВ
77. ДАМЯН КРЪСТЕВ КРЪСТЕВ
78. БОЯН ОГНЯНОВ НИКОЛОВ
79. ДРАГОМИР ПЛАМЕНОВ РЯХОВ

80. МИРОСЛАВ ГЕОРГИЕВ КРЪСТЕВ
81. МИРОСЛАВ ВЕНЦИСЛАВОВ
ТОДОРОВ
82. МАТИН ВЕЛИНОВ ВЕЛЕВ
83. ХАРИ РИЧАРД САРКИЗОВ
84. ХРИСТО ДИМИТРОВ СТЕФАНОВ
85. МАРИН ТИХОМИРОВ ТИХОЛОВ
86. ИВАЙЛО СТОЯНОВ КАВРЪКОВ

КОРАБОВОДЕНЕ – ОКС “МАГИСТЪР”

1. ЙОРДАН СТЕФАНОВ ЛИНКОВ
2. ПАВЕЛ ИВАНОВ ВЛАДОВ
3. ПЛАМЕН СТЕФАНОВ РОКОВ
4. ЙОРДАН ЖЕЛЯЗКОВ ЧАМОВ
5. ИВАН ДАНЧЕВ ИВАНОВ
6. ЯРОСЛАВ ПЕНЧЕВ ПЕТРОВ
7. БОРИСЛАВ ЛИЛЯНОВ ВЪЛКОВ
8. ЗАХАРИ ВАСИЛЕВ КОСТОВ
9. СТОЙЧО РУМЕНОВ АТАНАСОВ
10. ХРИСТО ПЕТКОВ ДРАГОМАНОВ
11. ТИХОМИР ДИМИТРОВ ТРИФОНОВ
12. АЛЕКСАНДЪР ЙОРДАНОВ
АВРАМОВ
13. КРАСЕВ НЕДЯЛКОВ КОСТАДИНОВ
14. ХРИСТО АНГЕЛОВ БАНКОВ
15. ДИЛЯН ПЕТРОВ ЙОТОВ
16. БЕЙХАН КЯШИФОВ ИСМАИЛОВ
17. НЕДЕЛЧО КРАСИМИРОВ ПЕТКОВ

РЕЧНО КОРАБОПЛАВАНЕ

1. АЛЕКСАНДЪР ВЛАДИМИРОВ
МИЩЕНКОВ
2. БОРИС НИКОЛАЕВ АНГЕЛОВ
3. ЦВЕТОМИР КРАСИМИРОВ ПЕТКОВ
4. ПЕТЯ ИВАЙЛОВА ЦВЕТАНОВА
5. ГЕОРГИ ЕМИЛОВ ЦАНОВ

ТЕХНОЛОГИЯ И УПРАВЛЕНИЕ НА ФЛОТА И ПРИСТАНИЩАТА

1. ДОБРИ ЖОРОВ ГЕОРГИЕВ
2. АЛЕКСАНДЪР ВЛАДИМИРОВ
ХРИСТОВ

3. АННА ЖЕЧКОВА ЖЕЧЕВА
4. ЦВЕТАН СТЕФАНОВ ЦЕКОВ
5. ВИКТОРИЯ ЕМИЛОВА ЕНЧЕВА
6. ВЕСЕЛИНА НИКОЛАЕВА ПИСАРОВА
7. MARTIN ФИЛИПОВ ЩЕРЕВ
8. ВЕЛИСЛАВА ВЕСЕЛИНОВА
ДИМИТРОВА
9. РАДОСЛАВ ДАНЧЕВ ЙОРДАНОВ
10. ПАВЛИНА ВАСИЛЕВА БУРЛАКОВА
11. ВАЛЕНТИНА СЕРГЕЕВА ВАСИЛЕВА
12. БОЯН ПЛАМЕНОВ ПРОДАНОВ
13. ТЕОДОРА ДИЯНОВА СТЕФАНОВА
14. ДЕЯН ЯНКОВ ПАВЛОВ
15. ЗОРНИЦА КРАСНОДАРОВА
КРЪСТЕВА
16. МИРЯНА ВЕСЕЛИНОВА
ВЕЛИЧКОВА
17. ЕЛЕНА МИЛКОВА МИХАЛЕВА
18. НАТАЛИ ХАРИ КАРБАШИЯН
19. СИЛВИЯ КРАСИМИРОВА ИВАНОВА
20. АЛЕКСАНДРИНА НИКОЛАЕВА
СЕМОВА
21. ИВАН РОСЕНОВ РАЙЧЕВ
22. ДАНИЕЛ КРАСИМИРОВ
ГРЪНЧАРОВ
23. КОНСТАНТИН ФИЛИПОВ
ФИЛИПОВ
24. ЮСУФ ВЕЛИ ВЕЛИ
25. ГЕРГАНА СТЕФАНОВА НЕНОВА
26. ВАЛЕНТИНА КРАСИМИРОВА
ЦОНЕВА
27. ПЕТЯ ГЕОРГИЕВА ЯНКОВА
28. СТАНИСЛАВ ЦВЕТАНОВ
ХАРИЗАНОВ
29. ЕМИЛ СТАМАТОВ ДЮЛГЕРОВ
30. ВЛАДИМИР ПЕТРОВ ПАНОВ
31. ЮЛИЯНА ВАЛЕНТИНОВА
ПЕТРОВА

УПРАВЛЕНИЕ НА ПРИСТАНИЩАТА – ОКС “МАГИСТЪР”

1. ЦВЕТОМИР ПЕТРОВ ПЕНЕВ
2. ДЕСИСЛАВА ГЕОРГИЕВА ПЕТРОВА
3. РУМЕН СТЕФАНОВ ПОПОВ
4. ДЕСИСЛАВА ПЕТРОВА ДРУМЕВА
5. ВИРГИНИЯ СТОЯНОВА

- МАНАСТИРСКА
6. ПЛАМЕН ГЕОРГИЕВ АНГЕЛОВ
 7. MARTIN СТОЯНОВ АЛЕКСАНДРОВ
 8. РОСЕН ТОШЕВ ГРАМАТИКОВ
 9. МИЛЕН ГРОЗДЕЛИНОВ ДАШИНОВ
 10. ДАНИЕЛ ЮЛИЯНОВ МАНОЛОВ
 11. ВЕНЕЛИНА СТОЯНОВА СТОЯНОВА
 12. НАДЕЖДА НИКОЛАЕВА КОСТОВА
 13. ЛЮБОМИР КОНСТАНТИНОВ
ЙОРДАНОВ
 14. ИВАЙЛО ГАВРАИЛОВ ГАНЕВ
 15. АДРИАНА РУМЕНОВА КЕНАРОВА
 16. РАЛИЦА ЯСЕНОВА БАШЕВА

КОРАБНА РАДИОЕЛЕКТРОНИКА

1. СТАНИМИР ЯНАКИЕВ НИКОЛОВ
2. ЕЛЕНА СЛАВЧЕВА СЛАВЧЕВА
3. СТЕФАН ДИМИТРОВ
ПОПГЕОРГИЕВ
4. ПОЛИНА ОГНЯНОВА НЕДЕЛЧЕВА
5. АЛЕКСАНДЪР НИКОЛОВ МУСТАКОВ
6. ИВЕЛИН ПАВЛИНОВ ПАВЛОВ
7. МИРЕНА СТЕФАНОВА НЯГОЛОВА
8. ПЛАМЕН ГЕОРГИЕВ КРУМОВ

КОРАБНИ МАШИНИ И МЕХАНИЗМИ – ОКС “БАКАЛАВЪР”

1. ХРИСТО ДРАГОМИРОВ ХРИСТОВ
2. ЙОРДАН ПЛАМЕНОВ ПЕТРОВ
3. ДИМИТЪР АНТОНОВ ФРАНЗЕЛОВ
4. АТНАСТАС ТОДОРОВ СТОЕВ
5. КОЛЬО ХРИСТОВ СИМОВ
6. НИКОЛАЙ ОГНЯНОВ ИВАНОВ
7. МИХАИЛ ПЕТКОВ АТАНАСОВ
8. СЛАВИ ВАЛЕНТИНОВ ВЪЛЧЕВ
9. ЯНКО ВАЛЕНТИНОВ ВЕЛКОВ
10. РУМЕН АНТОНОВ НОВАЧКОВ
11. MARTIN МИЛЧЕВ КОСТОВ
12. ПЕТЪР МИЛЧЕВ ПЕТРОВ
13. MARTIN РУМЕНОВ СИМЕОНОВ
14. ИВАЙЛО МИЛКОВ РАЙКОВ
15. ЗЛАТОМИР ТАШКОВ ГЕОРГИЕВ
16. ДИМИТРИЙ ДИМИТРОВ ПЕТРОВ
17. КАЛОЯН ДЕЯНОВ КРЪСТЕВ

18. МОМЧИЛ НЕДЕЛЧЕВ ЖЕЛЕВ
19. РАДОСЛАВ ГЕОРГИЕВ ИВАНОВ
20. ТОДОР ИВАНОВ ТОШЕВ
21. ВЕНЕЛИН ВАЛЕНТИНОВ ИВАНОВ
22. СТАНИСЛАВ ИВАНОВ МИХАЛЕВ
23. СТОЙЧО ЯНКОВ СТОЕВ
24. СТЕФАН ГОСПОДИНОВ ПЕНЕВ
25. ЛЕВЕНТ АЛЕИВ ЮСУФОВ
26. НИКОЛАЙ ДИМИТРОВ

СИНИГЕРОВ

27. ПЕТКО НИКОЛОВ АТАНАСОВ
28. АНТОН МИРОСЛАВОВ ГАНЕВ
29. НИКОЛАЙ РУМЕНОВ МАРКОВ
30. ХРИСТО ДИМИТРОВ
31. ДИМИТЪР ВЛАДКОВ ВЛАДЕВ
32. МЛАДЕН ИСКРЕНОВ МАРКОВ
33. ДИМИТЪР МАКСИМОВ ДИМИТРОВ
34. КАЛИН КОНСТАНТИНОВ

ДАСКАЛОВ

35. ЙОРДАН ДЕЧКОВ ЙОРДАНОВ

ЕЛЕКРООБЗАВЕЖДАНЕ НА КОРАБА

1. ДИАНА СТОЯНОВА ИВАНОВА
2. ДРАГОМИР ВИКТОРОВ МИТРЕВ
3. ОЛГА ТАНЕВА НАНКОВА
4. КАЛИН МАРИНОВ НЕДЕВ
5. ИВАЙЛО СТОЙЧЕВ СТОЙЧЕВ
6. МИРОСЛАВ КИРИЛОВ КИРЯКОВ
7. ИВАН ЖЕКОВ ЖЕЛЕВ
8. СИМЕОН ОГНЯНОВ НАНЕВ
9. СВЕТОСЛАВ ГЕОРГИЕВ МИГАРОВ
10. СТЕФАН ДИМИТРОВ ИВАНЧЕВ
11. ЦВЕТОМИР РАДИОНОВ
12. ЦВЕТАН СИМЕОНОВ АНГЕЛОВ

КОСТОВСКИ

ЕЛЕКРООБЗАВЕЖДАНЕ НА КОРАБА – ОКС “МАГИСТЪР”

1. ТОДОР МИТКОВ ГЕОРГИЕВ
2. ВАЛЕНТИН ИЛИЕВ ИЛИЕВ

КОРАБНИ МАШИНИ И МЕХАНИЗМИ – ОКС “МАГИСТЪР”

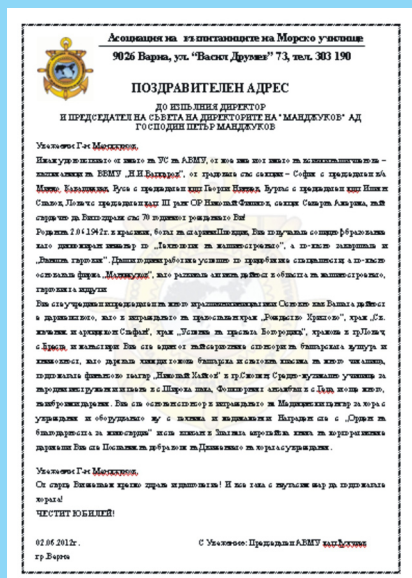
1. СТЕФАН ВАСИЛЕВ ЯНЕВ
2. ПАВЕЛ ТИЛИЯНОВ ПЕТРОВ
3. ЦВЕТАН СТОЯНОВ ДИМИТРОВ
4. ДИМИТЪР СТЕФАНОВ СТЕФАНОВ
5. РУМЕН ГЕОРГИЕВ УЖДРИН
6. ДАНИЕЛ ЙОРДАНОВ ДОНКОВ

КОРАБОВОДЕНЕ – ОКС “МАГИСТЪР” – II ЧАСТ

1. ПАНАЙОТ КИРИЛОВ КАБАИВАНОВ
2. ИВАЙЛО ДОБРИНОВ ЙОРДАНОВ
3. ДИМИТЪР ИВАНОВ ДИМИТРОВ
4. ДЕЛЯН РОСЕНОВ РАДЕВ
5. ПЕТЪР ПЕЙЧЕВ ЕНЕВ
6. КРЪСТЮ НИКОЛАЕВ АРГИРОВ

Дарителство

Петър Манджуков и управляваните от него фирми развиват широка дарителска дейност. Той лично е един от големите дарители за изграждането на православен храм „Рождество Христово“ в столичния квартал „Младост“, на храм „Свети Първомъченик и Архидякон Стефан“ в Южния парк, на храм „Успение на Пресвета Богородица“ в курорта Пампорово, на катедрален храм „Св.Св. Кирил и Методий“ в Ловеч, на храм „Св. Димитър“ в с. Бресте, община Червен бряг. Петър Манджуков изгражда със собствени средства църквата „Свети апостоли Петър и Павел“ в манастира „Свети апостоли Петър и Павел“ край София. Подпомага реставрацията на храм-паметника „Александър Невски“ и на ротондата „Свети Георги“ в София.

Петър Манджуков е и сериозен спонсор на българската култура и книжовност. Той дарява над 4500 тома българска и световна класика на 56 български читалища, подпомага финансово театър „Николай Хайтов“ гр. Смолян, Средното музикално училище за народни инструменти и пеене в с. Широка Лъка, фолклорния ансамбъл в с. Гела. Благодарение на неговата финансова подкрепа е осъществен преводът на английски език на

книгата на Любомир Левчев „Ти си следващият“. Книгите „Българите - първите европейци“ и „Руско-турската война от 1878 г.“ на Божидар Димитров, както и спектакълът на формация „Театрален свят“ по пиесата на Стефан Цанев „Адът – това съм аз“ също виждат бял свят благодарение на Петър Манджуков.

Лично Петър Манджуков и семейството му подпомагат децата в неравностойно социално положение в детските домове в с. Стойките и в столичния кв. Драгалевци; болни, нуждаещи се от лечение в чужбина; спонсорира обучението на студенти в страната и чужбина.

Петър Манджуков е основен спонсор в изграждането на медицински център за хора с увреждания и оборудването му с техника и медикаменти. За голямата си подкрепа на каузата за предоставяне на хора възможности на тези ошетени от природата хора, на 6 декември 2007 г. той е награден с „Ордена на благодарността за милосърдие“ и е вписан в Златната европейска книга на корпоративните дарители, а от 10 декември 2007 г. детският департамент на Центъра за психологически изследвания носи неговото име.

За своята помощ Петър Манджуков е признат за „Посланик на добра воля“ на Движението на хората с увреждания. Той е носител и на почетен приз „Човечност“ на Центъра за психологически изследвания, както и на много други награди от неправителствени организации: „Сертификат за благодарност“ от Националния ресурсен център за хора с увреждания – за оборудването на 3 детски кабинета; „Сертификат за голям принос“ от Националната организация „Малки българи“; „Принос за равнопоставеност“ за започване на първото реално трудово интегриране на хора със специални възможности; и др. Получил е и „Грамота за признателност“ от Община Смолян за цялостно дарение за паметник на Николай Хайтов. Спонсор на Европейско рали за хора с увреждания „Сила за живот“.

Любомир Манджуков

Любомир Манджуков е роден на 23.07.1944г. в гр.Горна Оряховица. През 1967г. постъпва във ВВМУ „Н.Й.Вапцаров“, което завършва през 1972г. като офицер инженер-лейтенант. По разпределение служи като командир на десантен кораб във военно-морска база Бургас. Той е капитан далечно плаване и години работил в БМФ и „Инфлот“. До 1988 г. е член на борда на директорите на държавна фирма „Инфлот“. Напуска, за да започне собствен бизнес. През 2005 година, 3 години преди да стане почетен консул, Любомир Манджуков бе назначен за зам.-председател на борда на директорите на „Пристанище - Бургас“. Тогава той каза, че не се интересува от заплатата и привилегиите, а иска да върне товарите и корабите в порта, да го направи конкурентен на Констанца и Солун. Освен с кораби, се занимава с недвижими имоти, строителство, държи и концесията на морските атракции на централния плаж в Слънчев бряг заедно със сина си.

Кдп Манджуков беше член на УС на АВМУ и работи активно за укрепването ѝ. По необходимост е спонсорира Асоциацията.

Починал на 7.03.2011г.

НОВИ ИЗДАНИЯ ПО СЛУЧАЙ 131 ГОДИШНИНАТА ОТ ВВМУ „НИКОЛА Й. ВАПЦАРОВ”

ВИСШЕ ВОЕННОМОРСКО УЧИЛИЩЕ „НИКОЛА ЙОНКОВ ВАПЦАРОВ”

АСОЦИАЦИЯ НА ВЪЗПИТАНИЦИТЕ НА МОРСКО УЧИЛИЩЕ

ПРОФЕСОРИТЕ НА МОРСКО УЧИЛИЩЕ И ТЕХНИТЕ АКАДЕМИЧНИ ЛЕКЦИИ

131 ГОДИНИ ВВМУ „Н. Й. ВАПЦАРОВ”

